

PROT²ÉZIS

Alma mater
KRE-BTK

A messziről jött ember
Boldogok a lelki szegények...

Legenda
Képzelt riport egy volt profeszes lányról

Talentum
Fotós, barkács, motoros, ki ő?

2017. 2. évfolyam
3. szám

Tartalomjegyzék

ProT²ézés. A PROFESZ diáklapja. Megjelenik évente négy alkalommal.
Az eddig megjelent számok elérhetőek az alábbi linken:

<https://issuu.com/protezis>

Szerkesztő: Pénzes Martin

Címlap/hátlapfotó: Pándy-Szekeres Áron

A cikkeket írták: Balajthy Boglárka, Gombos Réka, Keszthelyi Franciska, Nyirán Péter,
Pándy-Szekeres Áron, Tóth Noémi Dalma, Varga Zsófia, Veress Dávid

Állandó rovatok:

A messziről jött ember - kalandorok, önkéntesek, világjobbítók

A tudomány nevében - TDK, OTDK, szakdolgozat, stb.

Alma mater - egyetemek bemutatása

Budapesti ajánló - ajánló Budapestről

DP-sarok - hírek, infók

Gyertyaláng - egyházi, vallási témák

Legenda - a velünk élő múlt

Like a boss - a kollégium vezetői

NapiPeti - ...

Patrióta - „ne felejtse el, hogy honnan jöttél”

Talentum - érdekes, tehetséges kolisok

Tollvonás - kolisok irodalmi alkotásai

Beköszöntő	3. oldal
Aktuális	4-7. oldal
Alma mater	8-11. oldal
Patrióta	12-14. oldal
Gyertyaláng	15-16. oldal
Talentum	17-19. oldal
DP-sarok	20-21. oldal
Like a boss	22-26. oldal
A tudomány nevében	27-29. oldal
Tollvonás	30. oldal
Legenda	31-32. oldal
Messziről jött ember	33-36. oldal
Budapesti ajánló	37-38. oldal
NapiPeti	39. oldal

Tisztelt Nagyérdemű!

Ez itt még mindig a ProT²ézés. Úgy látszik újra van mit ünnepelni. Előző számban azt írtam, hogy most lettünk igazán második évesek, de ezt most is elsüthetném. Tavaly ilyenkor nyerte el végleges, A5-ös méretét az újság. Következőben szerintem már nem fogok újabb évfordulót találni.

Remélem a vizsgaidőszak mindenki számára hasznos és tanulságos volt. Nem tudom, én szerettem a vizsgaidőszakokat. Tényleg. Senki sem kényszerített arra, hogy egyetemre járjak, és ott azt tanuljak, amit. Én döntöttem így, és mi jobb lehet annál, mint valami olyat tanulni, ami érdekli az embert, és arról időnként számot adni? Persze, nem könnyű, de unalmas is lenne, ha az lenne. Talán nem csak én látom így a dolgokat.

Sikeres volt a vizsgaidőszak vagy sem, mi megyünk tovább, az élettel együtt. A rovatok a szokásosak, a témák természetesen újak. Egy érdekes interjú is érkezik, Varga Zsófi tollából. Ha igazak az értesüléseim, akkor a következő lelki hétvége színhelye Tata lesz, Molnár senior meghitt városkája. Remélem nem spoilerезtem. Tatához én is ezer szállal kötődöm, így ebben a számban, mintegy kedvcsinálóként a közelgő csendes hétvégéhez, Tatáról olvashattok bemutatót.

A tudományos rovatunkban ezúttal a legutóbbi HK-győztes dolgozat került be, Veress Dávidtól, aztán újra megismerhettek egy híres egykori kolist, és egy franciaországi utazás kivonátát is közöljük.

Olvasni nem szégyen, és nem is lehet panasz arra, hogy nincs mit. Rajta hát!

Pénzes Martin

„Nem sánta az, aki
Együtt lelkendezik a csúszkálókkal”
József Attila: Tanítások

Tanoda – Ahol két valóság találkozik

Ajeges februári fuvallat átsüvit a Népszínház utcán, belefúj a kötött sálak és sapkák résein, erőszakosan tör utat magának a szűk utcákon. Szinte betaszajt a Kisfuvaros utcába, ahogy úti céloom felé, a Te+Én Tanoda felé tartok, mely a Református Egyház cigánymissziójának részét képezi.

Ahogy belépek az ajtón, rögtön egy zenés-énekes epizódba csöppenek bele, egy felnött gitározik és énekel, egy gyerek dobol, a többiek hallgatják, körbeülik a kis kávézóasztalt. Köszönök, mosolyogva visszaköszönnek, örülnek, hogy ott vagyok, mint minden hétfő délután.

Rögtön a tanulótér felé veszem az irányt, amely a tanoda belső szobája, és most is gyerekszivag fogad, megy a kézműveskedés és a társasjáték ezerrel. Már letelt a 4-ig tartó tanulási idő, lehet szórakozni és aranyakat gyűjteni. Itt találok Vanit is, a vezető tanodai dolgozók közül az az éppen ügyeletest, amint a gyerekekkel foglalkozik. Ahogy van egy kis ideje, odajön hozzám és kezdjük is a beszélgetést.

Zsófi: Mióta működik a tanoda?

Vani: Lakó Pistiék (Lakó István - a Salétrom utcai református gyülekezet segédlelkésze) már öt éve elkezdtek ezt a szolgálatot, az elején még csak hittanórákat tartottak a kerületben élő hátrányos helyzetű gyerekeknek, meg játszóház havonta egyszer, de akkor még nem is volt meg ez a hely a Kisfuvaros utcában, akkor a Kesztyűgyár Közösségi Házban tartottak alkalmakat. Az ingatlant most volt három éve, hogy megkaptuk az önkormányzattól és most járt le a svájci HEKS (Hilfswerk der Evangelischen Kirchen Schweiz, Svájci Protestáns Egyházak Segélyszervezete) pályázat, ami támogatta a bérleti díját, most pályázzuk meg újra. Szóval 3 éve van meg ez a hely és akkor kezdtek besűrűsödni a programok, játszóház minden héten, hittanórák és a tanoda. A tanodában iskola utáni korrepetálás folyik, amit önkénteseink végeznek hetente egyszer másfél óra erejéig. Sok gyereknek már van tanulópárja, de vannak, akik még várnak. A tanulás időben általában abban segít az önkéntes, amire éppen szüksége van a gyerekeknek, ez lehet matek, olvasás, környezetismeret vagy

akár nyelv is. Ha készen vannak a tanulással és még van idő, lehet játszani.

Zsófi: Hány gyerek jár most a tanodába és hányan kezdtétek?

Vani: Fontos azt tudni rólunk, hogy a TE+ÉN egy református gyülekezet, melynek egy programja a sok közül a TE+ÉN Tanoda. Pistiék a Lakatos Menyhért Általános Iskola és Gimnázium hittanos gyerekeivel kezdték beindítani a tanodát, akkor hatan vagy heten voltak. Mára az ide járó keménymagot 20-25 gyerek alkotja, persze nem mindenki egyszerre jön, egy átlagos délután 10-15 gyerek van itt. Mostanában a gyerekek hívogatják a barátait is, úgyhogy több olyan gyerek is megfordul, akik bár nem állandóan, de hébe-hóba jelen vannak.

Zs: Hányan vagytok állandósok, akik itt dolgoztok?

V: Összesen nyolcan vagyunk állami és egyházi fenntartással, teljes, vagy félállásban. Közülünk öt magyar és három cigány származású.

Zs: Hány önkéntes van?

V: A tanodában tevékenykedő önkéntesek száma húsz fő, de vannak, akik csak játszóházba jönnek. Volt olyan időszak, amikor ötvennél is többen voltak, de most is jár játszóházba tíz fix ember.

Zs: Milyen a viszony a gyerekek és a mentorai között?

V: A cél mindig az, hogy a gyerek és a mentor közötti kapcsolatépítési folyamatban a tanulásnak szerves rész jusson, ne csak a játék legyen fajsúlyos. A gyerekek jól érzik magukat, ha van valaki mellettük, aki tanul velük és ha megszeretik, akkor még szívesebben tanulnak. Nem mindenhol alakul személyessé ez a kapcsolat, például vannak egyetemisták, akik csak fél évre jönnek és az emiatt végbemenő cserélődés miatt a gyerek nem kötődik annyira.

Ennél a mondatnál félbe is szakít minket egy

kislány, akinek sürgős mondanivalója van és Vani ott hagy egy pár percre egymagamban. Már megszoktam ezt a pörgést és könnyen feltalálom magam a váratlan helyzetekben is, ezért odafordulok Jackie-hez, a kanadai önkéntes lányhoz, aki éppenséggel a PROFESZ lakója január elejétől és nem mellesleg a tanodában is tevékenykedik munkája mellett. Még szerencse, hogy a Jóistennek ilyen kiváló a humora.

Zs: How do you feel at TE+ÉN?

Jackie: I feel well overall. I feel welcomed despite the language barrier, but the people are very friendly. It's challenging to work with kids who speak a different language but yeah...it's fun!

Zs: What do you do here?

J: I mostly help where it is needed, I play with the kids and join whatever activities, like different crafts and games and teaching English.

Ismét egy kényszerű szünetecske jön be a képbe, amikor Jackie-t elhívják és amíg visszatérte várok, a körülöttem lévő gyerek között közvélemény kutatást tartok: Te mit szeretsz a tanodába a legjobban?

Julis: Kézműveskedni, festeni és hogy kimegyünk a játszótérre.

Szinti: Énekelni szeretek, kézműveskedni, meg Unozni és szeretek tanulni is.

Baba: Hogy ide járhatok és itt tanulhatok Dani bácsival.

Jancsi: Nekem az tetszik, hogy kedvesek velem a felnőttek.

Az utolsó mondat elhangoztával belép Lakó Pisti, a TE+ÉN gyülekezet lelkipásztora. Innentől őt kérdezgetem tovább:

Zs: Mi a legnagyobb kihívás?

P: Különböző szakaszokban különböző kihívások voltak. Amíg nem kezdtük el, addig

az volt a kihívás, hogy belevágjunk, mert ez egy hatalmas szervezői munkát igényelt. Aztán amikor már csináltuk, a logisztikája volt kihívás. Tehát a szülők értékrendje szerinti életvitelhez nézve nem reális, hogy elhozzák a gyereket és visszajöjjenek érte. Viszont mivel közel vagyunk a Lakatoshoz, tök jól ki lehet használni, hogy a napközi után hozzuk el a gyerekeket. Mert a szülő egyébként elengedi és támogatja, hogy a gyerek plusz foglalkozáson vegyen részt. Ezután pedig a kommunikáció is nagy kihívás, mert kell az igazgatótól engedélyt kérni, el kell a napközis tanártól is kérni a gyereket, beszélni kell a szülőkkel és lehetőleg önkéntest is kell a gyerek mellé találni. Tehát ez egy 5 irányú kommunikáció minden egyes gyereknél. Ezentúl a tanoda fenntartása is van, hogy kihívás, mert nincs rá állandó fedezet, alapfelgondolásból kifolyólag nem szoktunk több milliós pályázatokat beadni. A HEKS-től jött az anyagi támogatás az ingatlanra, de nagyjából minden mást a TE+ÉN gyűjt össze, vagy adományokat kapunk.

Zs: Miért nem pályáztok?

P: Nem akarunk, mert ha megnyerünk a mi méreteinkhez képest egy ilyen nagy pályázatot, akkor felfújunk egy nagy lufit és ha letelik a három év, elfogy a támogatás, mit csinálunk? Visszavágjuk a nagy lufit? Inkább lassan építkezünk, de az fenntartható legyen és mivel a TE+ÉN alapvetően egy gyülekezet, valamilyen szinten más a célja, mint a többi normál tanodának, nem akartunk ilyen nagy összegeket bevonni az építésébe. Ami pénzzel van felfújva az nem fenntartható, az önkéntes más. Ha te szereted a gyereket, akivel foglalkozol, jönni fogsz hozzá és az a kötődés megmarad. Ezzel nem azt mondom, hogy a pénz utáljuk, csak az egyszerűen elfogy és amellel egy kísértési faktor is lehet.

Zs: Mit számítasz sikernek itt?

P: Például azt, hogy ha egy család el is költözik, a gyereket akár messziről is visszahordják ide. Vagy amikor kapunk a tanároktól visszajelzést, hogy a jegyeken látszik, hogy a gyerek motiváltabb lett. Vagy amikor a gye-

reknek eljön az az időszak az életében, hogy kamaszodik, kihullana az iskolából, de sikerül benntartani. Ezen kívül az, amikor látom, hogy egy kapcsolat erős, hogy szinte akkora tekintélye van egy önkéntesnek, mint egy szülőnek, de mindenképpen nagyobb, mint bármely barátnak. Ez tők nagy siker szerintem. Ezenkívül az is, hogy látjuk, hogy egy csomó lekötetlen energia van a társadalomban. Az emberek szívesen segítenének, de nem tudják, hogyan, nincs idejük, vagy nem tudnak elköteleződni. Akkor még azt is sikernek látom, hogy olyan rétegek találkoznak, akik a hétköznapi életben elmennek egymás mellett az utcán. Csak ezek nem kimutathatóak, de attól nagyon is valóságosak.

Zs: Vannak-e hosszú távú tervek?

P: Kíváncsiak vagyunk, hogy minden gyerek, aki ide jár, hogyan éli meg a lemorzsolódás korát, majd a felvételi korát, különböznek-e bármiben azoktól, akik nem voltak tanodások. Szívás, mert csak évek múlva derül ki, hogy rossz úton jártunk-e az elmúlt években.

Ezen kívül több iskolát be szeretnénk még vonni, most ugye csak a Lakatossal vagyunk kapcsolatban, de több környéki iskolának is be szeretnénk kerülni a látóterébe. Akkor lehetne pedagógiai terveket kipróbálni, több pedagógiai munkát bevonni. Ezen kívül egy nagyon hosszú távú terv lehetne az is, hogy motiváljuk a vidéki gyülekezeteket és ott álljunk példaként, hogy lássák, szinte nulla forintból is lehet tanodát működtetni. Vidéken rengeteg üres ingatlan van, ahol nagyobb a cigány lakosság és erős a református gyülekezet. Ha követhető példát tudunk nyújtani, azal buzdítunk és tanítunk, segítjük a fejlődést. Ennél pedig aligha van fontosabb.

További cikkek a témában:

<http://www.matud.iif.hu/2016/05/15.htm>

<http://www.reformatus.hu/mutat/building-bridges-in-the-eighth-district/>

Készítette: Varga Zsófia

KRE-BTK

Bölcsészkarról írni nehéz. Az eddigi beszámolók alapján úgy tűnt, hogy mérnöki karokon viszonylag homogénebb a környezet, több a közös óra, stb. BTK-n ez másképp van. A komédiás (Kommunikáció-és médiatudomány) és a tanárjelölt bár egy épületbe, ugyanazon karra jár, közös órái, vizsgái, témái talán sosem lesznek. Persze az ember ha nem dugja fejét homokba, látja és ismeri környezete, a többi képzés sajátosságait is. Megpróbálok hát általánosságban írni pár érdekességről.

Az egész a város egyik legjobb részén, a Palotanegyedben, a Reviczky utcában kezdődik. Pár évvel ezelőtt minden Károli BTK-s (Pszichósokat kivéve), a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárral (FSZEK, alias Fészek) szemben, nevezett utca 4-es szám alatt kezdte meg pá-

lyafutását. A 2014/2015-ös tanévre az épületet kinőttük, és néhány képzést áttelepítettek egy újonnan vásárolt és felújított létesítménybe, a Dózsa György útra. Költözött a tőri, a magyar, az angol, a tanárképzés. Szomorú pillanat volt az életemben, mert bár az új épület szép, a Kál-

vin-tér fantasztikus környékét kellett lecserélni a Dózsa György út Walking Dead-szerű tájára. Elvesztettük azt a bizonyos 4k-t, ami egy egyetemistának kell. Könyvtár, kávézó, kajálda, kocsmá. A Reviczky környékén ez mind megvolt, az ember lépten-nyomon ismerősökbe botlott, jó volt azon a helyen sétálni, tanulni, élni. A Dózsán van velünk szemben egy CBA. És ennyi. A picsogásom némileg indokolatlan, a pszichológusok képzése sosem volt barátságos helyen, ők már az elejétől fogva, kint, a Bécsi úton helyezkedtek el, de erről majd gondolom fog is írni Bogi részletesebben.

Bár a kezdés kicsit pesszimistára sikeredett, a KRE-BTK jó hely. Az egyik legjobb benne pont az, amit sokan hátrálynak tekintenek. A mérete. Kevesebb a diák, mint mondjuk az ELTE-n, így a tanárok jobban ismernek minket. Nem is beszélve arról, hogy képzés végére, vagy mesterszakra a sercli ügyis lekopik, akkor pedig már igazán családias a hangulat, a profok legtöbbször nevük szerint ismerik. És ami a lekopást illeti... Töriseknél az első nagyobb tisz-

togatást a Görög/Róma kettős és Fehér Bence arkhón/consul végzi. Hadd álljak meg itt egy pillanatra. Szeretem a történelemórákat a Károlin, mert remek tanárok tartják azokat. Van köztük egyiptomi régész, ókori nyelveket értő filológus, volt törökországi nagykövet. Ezek az emberek mindig képesek feldobni az órákat vicces történeteikkel az ásatásokról, diplomáciai kalandjaikról. Zárójel bezár. Magyar szákon a nyelvtörténet miatt szokták visszatapsolni az embereket, idegen nyelvet tanulók pedig az alapvizsgára panaszkodnak általában.

A BTK kollégiuma, korábbi lakhelyem, a legendás Bethlen Gábor Kollégium, ismertebb néven Batman Gábor, vagy csak simán Batman. Minden percet megér az ott töltött idő. A kar bulijait eleinte a Reviczky pincehelységében tartották, de onnan balesetvédelmi okok miatt költözni kellett. Jöttek az ismertebb pest-budai mulatók sorjában. A KRE-BTK-sok törzshelye, a város egyik legismertebb, igazi bölcsésztemetője, az Andersen (volt).

Készítette: Pénzes Martin

KRE BTK Pszichológia szak

A pszichológia képzés viszonylag friss a Károli berkein belül, 2000-ben indult el az első évfolyam, s azóta töretlenül ontja magából a képzett lélekgyógyászokat. A szak a bölcsészkarhoz tartozik, ám a BTK Reviczky utcai központjától való meglehetősen nagy fizikai távolság miatt az átlagosnál nagyobb függetlenséggel, néha elszigeteltséggel rendelkezik. Intézetünk épülete túl a városi forgatagon, (és kávézókon, kocsmákon, könyvtárakon, boltokon, tehát mindenben, ami egy egyetemistát érdekelhet) a festői Óbuda Bécsi útjának 324-es száma alatt található. (Ugye megmondtam, hogy szó lesz erről!-PM) A képzés 5 éves, a 3 éves alapszak elvégzése után 3 fajta specializáció közül lehet választani a 2 éves mesterképzés keretein belül: Fejlődés- és Klinikai Gyermekpszichológia, Interperszonális és in-

terkulturális pszichológia, Klinikai és Egészségpszichológia, s ezek közül a legnépszerűbb a legutóbbi. A pszichológia képzés alapvetően eléggé elméleti síkon működik, viszont a Károli nagy előnyeként szokták emelgetni a gyakorlatorientáltságot, ami azt jelenti, hogy az előadások mellett nagyon sok gyakorlati, kiscsoportos óránk van, illetve minél hamarabb igyekeznek minket valós helyzetekben is kipróbálni, úgyhogy már az alapszak alatt részt veszünk gyermekklinikai, illetve munkapszichológiai gyakorlaton. Ezek a gyakorlati tapasztalatok sokszor a szerencsén múlnak, azaz, hogy hova is sikerül bejutnia az embernek. Én a Vadaskert Kórház és Szakambulancián töltöttem a klinikai gyakorlatomat, ami gyermek és ifjúság pszichiátriaként működik. Ez idő alatt teljes mértékben beleláthattam a pszichológusok, pszichiáterek munkavilágába, és egészen biztos, hogy sohasem fogom elfelej-

teni az ott szerzett tapasztalataimat, a pszichológiával kapcsolatos egyik legmeghatározóbb élményemet innen gyűjtöttem be. A szak másika előnye, (és ahogyan már korábban írtam, egyben hátránya is) hogy mivel csak mi, pszichológusok vagyunk együtt, így eléggé családias a légkör, annak ellenére is, hogy átlagosan 150-180 fő tanul egy évfolyamon. Bármikor előfordulhat, hogy a tanáraiddal együtt ejted meg a végelethetetlennek tűnő reggeli buszozásokat a ködös óbudai utakon, vagy együtt várjátok ki a meglehetősen kis menza hatalmas sorát, hogy aztán beszélgessetek egy jót az ebéd mellett. Az épület, ahol az oktatás folyik, sajnos jobban hasonlít bármi másra, mint egy campusra, de szerencsére elmondható, hogy a vezetőség lehetőségeihez mérten megpróbálja a legtöbbet kihozni a helyből, így az eddig általam itt eltöltött 2,5 fél év alatt sokat javult a helyzet, kezd egyre jobban diákbarrattá válni a környezet. Azt hiszem, a többi károli pszichológus hallgató nevében elmondhatom, hogy a tanáraink javarésze meglehetősen pozitív attitűddel áll hozzánk, fő céljuk, hogy segítsenek minket tudásukkal, szakmai és élettapasztalataikkal. A képzés elején főként alapozó tárgyaink vannak, ami sokak számára csalódást is jelent, inkább harmadéven kerülünk közelebb a „valódi” pszichológiához. Vannak kedveltebb tantárgyak, mint például az Általános lélektan 3., ahol gyakorlatilag egész félévben a szere-

lemről tanulunk, annak minden részletébe belemélyedünk... (na, jó, sok minden másról is szó esik még itt, de ez kifejezetten hangsúlyos téma). És vannak kevésbé kedvelt tárgyak, mint a statisztika, amivel jó néhány embernek meggyűlik a baja az évek alatt, vagy az anatómia, élettan. Specialitásként emelném ki a műhelymunkákat, amiből összesen négyet kell elkészítenünk az alapszak ideje alatt, különböző tantárgyakból. Ezek gyakorlatilag kis szakdolgozatok, valódi kutatásokat kell végeznünk. Saját és évfolyamtársaim élményei alapján is azt tudom mondani, hogy nem lehetetlen küldetés okleveles pszichológusként kikerülni a Károli padjai közül, de ha ki kellene emelnem néhány dolgot, akkor az a szakmai elhivatottság, odaszánás, motiváltság és érzékenység lenne. Lehet az ember akármilyen jó tanuló, ezek nélkül nehezen lesz jó pszichológus.

Egykori, és jelenlegi KRE BTK-s kolisos:

Balajthy Boglárka	Mészáros Eszter
Darányi Krisztina	Novella Boglárka
Ferencz Éva	Pénzes Martin
Fodor Balázs	Szabó Ábel
Góth Gergő	Varga Zsófia
Irinyi Tünde	Veress Dávid
Kónya Éva	

Készítette: Balajthy Boglárka

Bécsi út, Pszichológia szak

Tata. A vizek, a malmok, és a vadludak városa.

Öreg-tó, Angolkert, Víz, Zene, Virág Fesztivál, MH 25. Klapka György Lövészdandár, Olimpiai Edzőtábor. Mi a közös bennük? 4 betű, 24000 fő, azaz a legromantikusabb magyar kisvárosnak rendre megválasztott Tata¹.

Tatai vár

Jelenleg csak kevesen vagyunk azok, kik erről a vidékről származunk, de az alumnisok között vannak még páran tataiak, illetve környékiek.

Mint az a felsorolásból látható, Tata sokoldalú, és mindenkinek mást jelent. Mivel is kezdjük a település bemutatását? Mondjuk azzal, hogy nincs messze, jól megközelíthető. Óránként járnak személyvonatok Budapest és Győr között. Ha félúton leugrunk, máris Tatanál találjuk magunkat!

Manapság szokás mindenféle bilétákat agatni a legkülönbözőbb termékekre, személyekre, városokra, felcímkézve, jól láthatóvá, elhelyezhetővé, értelmezhetővé téve azokat. Ezt a bűnt én is elkövettem, hisz már a címben is ekképp cselekedtem. Mentségemre szóljon, ezt jó szándékból tettem, és az említett jelzőket már előttem kitalálták, én csak népszerűsíteniem vele szerettem Tatámat. Értelmezzük hát ezeket!

¹ Több portál, magazin is évek óta Tatát emlegeti, mint az egyik, ha nem a legszebb, legromantikusabb magyar kisvárost. A teljesség igénye nélkül néhány említés:

„Így néz ki az ország legromantikusabb városa”

http://www.femina.hu/utazas/igy_nez_ki_az_orosz_legromantikusabb_varosa

„Megtaláltuk a legromantikusabb magyar kisvárost”

<http://www.origo.hu/utazas/magyarorszag/20160907-beszamolo-egy-egynapos-bicikliturarol-tatan-es-agostyanban.html>

„10 gyönyörűsége magyar randihely”

<http://www.szeretlekmagyarorszag.hu/10-gyonyoruseges-magyar-randihely/>

Könnyen hihetnénk, hogy az Öreg-tó és a Cseke-tó miatt hívják Tatát a Vizek Városának, de ez nem igaz, legalább is nem kizárólagosan. A települést sokkal inkább a tisztavízű forrásai miatt nevezték el így. Ez jelentős szerepet játszott a város történetében is. Az 1530. évi pestisjárvány miatt az országgyűlés a tiszta forrásokban bővelkedő Tatára költözött. Pontosabban az még nem is Tata volt. Hanem Tóváros. A kettőt 1938-ban egyesítették. Legszebb az egészben, hogy ezt a "hagyományt" a mai napig őrzik. Vannak olyan büszke tóvárosiak, akik soha, de soha nem lennének hajlandók Tatán házat venni, és persze vice versa. Lokálpatriotizmus level 9000.

Ha ismerjük Tata vizes múltját és jelenét, érthetővé válik a malmok helyzete is. 15 vízimalom működött Tatán, melyeket gabonaörlésre használtak, illetve a börgyártáshoz nyújtottak segítséget (kallómalom).

Nem lesz meglepő, hogy a vadludak is a város vizes jellegéhez köthetők. A Tatai Vadlúd Sokadalom a település egyik legjelentősebb rendezvénye, melyet 2001 óta rendez meg a Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület.

Cifra malom

Az ősz végén, a természetvédelmi szempontból kiemelt fajtákból, naponta akár több tízezer madár is megpihen a tatai Öreg-tavon, ez pedig ornitológusoknak, biológusoknak, és egyszerű városlakóknak is hatalmas élmény, sőt idegenforgalmi látványossággá nőtte ki magát.

Ha már szóba került a Vadlúd Sokadalom... Az a jó a városban, hogy szinte minden hétvégére jut egy fesztivál. Szent György Napi Lovasünnep, Öreg-tavi Nagy Halászat ("Lehalászás"), Sokadalom (Vadludak nélkül), Tatai Patara, és ami mindent visz, az országosan is legismertebb Víz, Zene, Virág fesztivál.

Manapság tényleg hatalmas a Víz-Zene, mozdulni nem lehet azokban a napokban a városban. Népszerű magyar zenészek, rengeteg vetélkedő, családbarát programok, kiállítások, rendezvények, panasz nem lehet. Talán csak egy kicsi. Ahogy nőtt, és lett egyre népszerűbb a fesztivál, úgy jött egyre több vendég az országból, és lett egyre kisebb a helyi populáció érdeklődése. Ezt saját magamon is tapasztaltam.

Nagyon sok mindent tehetünk még Tatán. Meglátogathatjuk Luxemburgi Zsigmond és Hunyadi Mátyás kedvenc hétvégi vadászkecóját, a Tatai várat, benne pedig a Kuny Domokos Múzeumot. Sétálhatunk egy nagyot a már említett Öreg-tó partján, onnan átsuhanhatunk egy másik tópartra, a Csekéhez. Megtaláljuk ott az Angolkertet, műromokkal, ahol sok fiatal házaspár készíti el esküvői fotóikat. Ha végeztünk Tóvárossal, irány Felső-Tata, a felújított Kossuth térről. Megmászunk a Kálvária-dombot, és leereszkedünk a Geológus Kerthez.

Ha leszáll az est, mehetünk mulatni! Nincs hiány hangulatos kocsmákból sem Tatán. Megemlítendő a mozival egybekötött Est, a hipszterek Mekkája, a Monoszkóp, vagy az első ránézésre helyesírási problémákkal küszködő UccaBár. Nyaranta látogatható a tóparton a Szomjoltóság is.

Kossuth tér

Ha táncolni is szeretnénk, akkor irány a Pletycáfésec, a tizenévesek és egyetemisták, vagy a Pikanto, a kiegészített 30-asok és 40-esek kedvenc szórakozóhelye.

Nyáron akár meg is mártózhatunk, és úszhatunk egyet az Öreg-tóban, hiszen egyes részeit pár éve fövényesítették (aka Tata Beach), de én más sportolási javaslatokkal állok elő. Csatlakozhatunk a kajakosokhoz, a kenusokhoz, vagy az evezősökhöz, mindegyiket üzheljük versenyszerűen is a tatai sportegyleteknek köszönhetően, valamint kipróbálhatjuk minden valamirevaló profi evezős esküdt ellenségét, a sárkányhajót is. Focizni, megkézíteni is szeretnek Tatán, a legnépszerűbb tömegsport a városban viszont a szintén országos hírnevű Tatai Minimarathon. Ja igen, ha sportról beszélünk, nem felejthetjük el a Tata szélén álló Olimpiai Edzőtábort sem, ahol nemzetünk híres sportolói szoktak felkészülni világválogányok előtt.

Sportolás után bizonyára mindenki megéhezik. Nem kell félni, pár éve Tatára is betört a gasztrorradalom. A Platán Éttermet az ország legjobbjai közé választották, ahol egy ideje már a Tantiból átigazolt Michelin-csillagos séf, Pesti István irányítja a konyhát. A tészták és a kézműves burgerek kedvelőinek

ajánlott a Korzó felkeresése, aki pedig egy jó kávé, vagy szendvicset enne, az látogassa meg az Ébresztőt.

A listát hosszan lehetne még folytatni, hiszen Tata nagyszerű, azonban vétek lenne kihagyni a környező falvakat, településeket, amik szintén sok érdekességet rejtnek.

Itt van nekünk Dunaalmás, ahol Csokonai Lillája, és Vértesszőlős, ahol Samu, a legöregebb magyar nyugszik. Ott van a megyeszékhelynek nevezett Tatabánya, az ország legismertebb, és legnépszerűbb teljesítménytúrájával, a Gerecse50-nel, és nem maradhat ki a listáról a környék egyik legkisebb, mintegy 400 főt számláló faluja, Dunaszentmiklós sem. A lakcímkártyámon is ez a település van feltüntetve, így talán egy kicsit elfogult vagyok, de azt kell mondjam, kevesebb szebb hely létezik a Gerecse északnyugati oldalánál...

Jelenlegi, és egykori tatai és Tata környéki kolisok:

Herceg Hajnalka	Molnár András
Herceg László	Pénzes Martin
Kerner Péter	Sütő Csaba

Készítette: Pénzes Martin

Karinthy Frigyes: Barabbás

A harmadik nap alkonyán pedig kilépett a bolt keskeny kapuján, és csendesen megindult az úton. Két oldalt füstölögtek a romok. Lent a kiszáradt árok fenekén találta az elsőt azok közül, akik Pilátus háza előtt kiáltozták Barabbás nevét. Elfeketült nyelvvél vonított a vörös felhők felé.

Megállt előtte, és így szólt:

– Itt vagyok!

Az pedig felnézett rá, és zokogni kezdett.

– Rabbi, rabbi! – zokogott.

És a mester szelíden folytatta.

– Ne sírj! Állj fel és jöjj velem! Mert visszamegyek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé és új törvényt kérek magamra és reátok, akik Barabbást választottátok, s akikkel ezt művelte Barabbás.

A nyomorult pedig feltápáskodott és az ő öltönyét megragadta.

– Mester! – kiáltott elfulladva és könnyek között – ó mester, jövök! Mondd meg, hogy mentsem meg magam! Mondd meg, mit tegyek! Mondd meg, mit mondjak!

– Semmit, mondta ő szelíden – csak azt, amit három nap előtt kellett volna mondanod, mikor Pilátus megállt a tornácon és megkérdezett titeket: „Kit engedjek el hát közülük, Barabbást, a gyilkost, vagy a názáretit?”

– Ó, én bolond! – kiáltott a nyomorult fejét öklével verve, – ó, én bolond, aki Barabbást kiáltottam! Barabbást, aki ide juttatott!

– Jól van – folytatta szelíden a mester – most jöjj hát velem Pilátus háza elé, ne törődj semmivel, ne figyelj semmire, csak rám, és amikor én intek neked, kiáltsd egész szívedből és egész tüdődből: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanád: „Az életemet!”

Az pedig követte őt.

És találtnak útközben egy másik nyavalyást, akinek Barabbás elvette házát, feleségét, gyermekét és szemeit kiszúratta.

És ő homlokon érinté csendesen kezével és így szólt:

– Én vagyok az. Jöjj velem Jeruzsálembe, és amikor én kezemmel érintelek, kiáltad: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanád: „A házamat! A gyermekemet! A szemem világát!”

Az pedig felzokogott és követte őt.

És találtnak még másikat is, kinek lábai és kezei kötéllel voltak összekötve és nyakára hurkolva, őt magát pedig arccal lefelé bűzhödött moscsárba nyomta le Barabbás, tetvek és csúszmászók közé.

Odament hozzá, és megoldotta kötelékeit, és így szólt:

– Isterlek téged. Te költő voltál, aki a lélek rajongó repülését hirdetted: Jöjj velem, és amikor intek, kiáltad: „A názáretit!”; mintha ezt kiáltanád: „A szabadságot! A léleknek és a gondolatnak a szabadságát!” Az pedig megcsókolta az ő saruját és csak a szemével könnyörgött, mert a szája még tele volt sárral.

És így mentek tovább, és egyre több béna és sánta és nyomorult bélpoklos csatlakozott hozzájuk, akiket Barabbás tönkretett. És mindegyik külön-külön zokogva verte mellét és könnyörgött neki, hogy intsen majd, ha kiáltani kell: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanák: „Békesség, békesség! Békesség e földön!”

Estére pedig megérkeztek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé.

Pilátus a tornácon ült és estebédjét költötte Barabbással, a gyilkossal. Kövéren és fénylő arccal ültek ott, nehéz borokat ittak, és drága

ételeket ettek arany edények fenekéről: skarlátpiros palástjuk messze világított.

A názáreti pedig, élén a sokaságnak, mely követte őt, a tornác elé járult és felemelvén átszegezt kezeit, szelíden szólni kezdett:

– A pászkák ünnepe nem múlt még el, Pilátus! Törvény és szokás, hogy húsvétkor egyikét az elítélteknek elbocsátod, úgy, ahogy a nép kívánja. A nép Barabbást kívánta, engem megfeszítettek – de vissza kellett térnem halottaimból, mert láttam, hogy a nép nem tudta, mit cselekszik. E sokaság mögöttem megismerte Barabbást és most új törvényt akar. Kérdezd meg őket újból, amint a törvényeinkben meg vagyon írva.

Pilátus pedig gondolkodott, aztán vállat vont, és kiállván a tornác szélére, csodálkozva nézett végig a sokaságon és szólt:

– Hát kit bocsássak el már most, Barabbást, vagy a názáretit?

És akkor ő intett nekik.

És ekkor zúgás támadt, és mint a mennydörgés, zengett fel a sokaság.

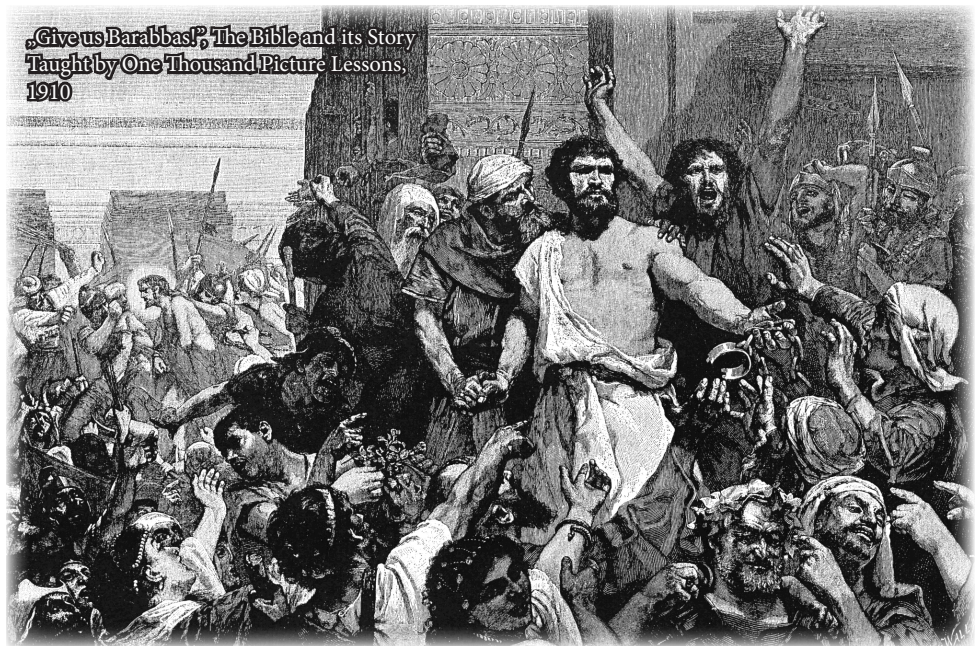
És a sokaság ezt kiáltotta: „Barabbást!”

És rémülten néztek egymásra, mert külön-külön mindegyik ezt kiáltotta: „A názáretit!”

A Mester pedig halovány lett és megfordulván végignézett rajtuk. És külön-külön megismere mindegyiknek az ő arcát, de e sok arcból egyetlen arc lett az esti homályban, óriási fej, mely ostobán és gonoszul és szemtelenül vigyorgott az ő arcába, véres szemei hunyorogtak és szájából büdös lé szívárgott és torkából úgy bömbölt rekedten: „Barabbást!”; mintha azt hörögné: „Halál! Halál! Halál!”

Pilátus pedig zavartan lesütötte az ő szemeit és mondá neki: „Te látod...”

Ő pedig bölintott fejével és csendesen felmenvén a lépcsőn, kinyújtotta kezeit a hóhér felé, hogy kötözze meg.

Fotós, barkács, motoros, ki ő?

Kitől/hogyan hallottál a koliról?

Tanási Lilla mesélt róla.

Mivel töltöd a szabadidődet?

Fényképezek, barkácsolok, kirándulok.

Kedvenc film:

Lawrence of Arabia.

Kedvenc zenekar:

Kárpátia.

Kedvenc hely Budapesten?

A Normafa környéke.

Pándy-Szekeres Áron Csaba vagyok, a világon teljesen egyedi névvel. Van egy öcsém (beceneve: DAGI), és egy húgom. Budapesten születtem 1996-ban, eddig máshol éltem, csak most kerültem vissza szülővárosomba. Az elmúlt évek során, sok helyen megfordultam, ez a szüleim foglalkozásának köszönhető. Édesapám Kanadában született magyar ('56 miatt), aki most a Kanadai Presbiteriánus Egyház misszionáriusa Kárpátalján. Édesanyám erdélyi származású, ő tanügyi felügyelő a kárpátaljai református iskolákban.

Kisgyermekként Kárpátalján kezdtem ismerkedni a világgal, itt éltünk. Kárpátalja a történelmi Nagy -Magyarországról leválasztott terület, ami már az Európai Unió határain kívülre esik, és ez egyben Ukrajna legnyugatibb része. Az itteni kommunizmus nyomait viselő közigazgatási rendszer, a szegénység, a falusi szokások, az áramszünetek, a kötelező ukrán nyelvoktatás, a cirill betűk, mind életem részei lettek. A beregszászi járásban, Nagyberegen van az egyik református gimnázium (összesen 4 van), itt volt a házunk is.

Visszaemlékszem: nem szerettem óvodába járni, sosem tudtam délután aludni, túl sok volt az energiám, forgolódtam. Az óvónők megunták a recsegő ágyamat hallgatni, kiengedtek játszani az udvarra egyedül. Nagyon jó volt, az egész játszótér az enyém volt! Egy-két hétig ez a megoldás kiválóan bevált, senkit sem zavartam. Ahogy telt az idő, rájöttem, hogy nem is olyan jó egyedül lenni, és egyszer támadt egy

ötletem: „Hazamegyek!”. Nekem sosem voltak problémáim kisebb akadályok leküzdésével, például, otthon a szőlőt a lugasról, a drótokon felmászva, a 3 méteres magasságból szüreteltem. Ezért sem okozott gondot, a kerítés átmászása ekkor. Hazasétálni pedig, már tényleg könnyű volt. A hazaúton illedelmesen köszöntem a padon ülő öreg néniknek, ahogyan azt szüleimtől megtanultam, ők valamiért mégis furcsán néztek rám, mintha nem jól ejteném ki a szavakat. A legérdekesebb édesanyám meglepődése volt. Amikor betoppantam a szobába, úgy nézett rám mintha réges-rég nem látott volna, pedig reggel találkoztunk. Aznap anya még visszavitt az oviba, de sokadik alkalomra már ő is megunt, főleg mikor az öcsémet is elkezdtem hazaszöktetni, olyan módszerekkel, hogy a kommandósok is megirigyelhették volna. Végül győzött a szabadságért folyó küzdelem, és mindketten megmenekültünk az óvodától. Egy évet jártunk oda legfeljebb.

Sok mesélhivallóm van ezekből a „régiből”, de azért mégis haladni kell a történettel, nagyobb időléptékre térek át.

Hat évesen a Nagyberegí Középsiskolában kezdtem az első osztályt. Az iskolát a helyi Lenin kolhoz 1979-ben a Nemzetközi Gyermekévkalkalmából építette, falai között a legkisebbektől, a szakképzésben tanuló legnagyobbakig, minden korosztály megtalálható volt. A „kellemes” beton épületben tanultam meg írni és olvasni, de nem csak magyarul, hanem ukránul is. Az iskolában párhuzamosan, magyar, és ukrán tanítási nyelvű osztályok voltak. Mi falusiak egymás között, csak magyarul tudtunk beszélni, és az egész környéken kevesen beszéltek jól ukránul. Angol nyelvoktatás is volt, vagyis már második osztályban 3 különböző nyelvre neveltek minket. Visszaemlékszem arra, hogy vinni kellett a saját kis poharunkat, és délután a szakácsnők behoztak egy óriási fazék forró tejet az osztályba, (Amit a helyi gazdaságból egy régi orosz teherautó hozott.) és ebből minden nap kaptunk egy jó merőkanállal. A menzán volt greckska, borscs leves, és sok más nem magyar étel. Nagyon elnyűtt olvasókönyvünk volt, talán még a 80-as évekből. Megtanultam, hogy a szegény ember mindent magának készít el, és semmit sem szabad kidobni, mindent javítani kell. Ha valamit sikerült megmenteni, az nagy öröm volt. A környéken alig volt munka, a fizetések semmit nem értek. Az emberek a földjeiken termelték meg az élelmiszer nagy részét. Nekünk is volt egy szép, nagy kert, cseresznyefákkal, diófával, (rajta a bunkerem) krumplival, (rajta colorado bogár) málnával, és ezeken kívül sok más minden megtermett még. A legjobb, a kert végén a kispatak volt, főleg télen. Most ezekre jól esik visszaemlékezni. Eközben szüleim a Református Gimnázium működésének biztosításával fáradoztak. Cigánymisszió is indult, abban is tevékenykedett apám.

Ezen az elszakított területen laktunk 3. osztályos koromig, majd elköltöztünk Magyarországra, Sárospatakra.

Sárospatak viszonylag közel van a határhoz, így szüleim tudták folytatni munkájukat, miközben mi jobb oktatásban részesülhettünk. Sárospatak eleinte számomra a mennyország volt, annyival fejlettebb volt Nagyberegénél. Nagy élmény volt, amikor életemben először elvittek uszodába. Furcsa volt látni, hogy itt a gyerekeknek van mobiltelefonjuk, és van térerő mindenhol. Sok új hatás ért, de a kedves falusi közösség elvesztése kicsit megviselt. Lassan sikerült hozzászokni az új világhoz, és beilleszkedni a kisvárosi közösségbe. Alig hogy megszoktam, egy év elteltével megint útra kelt a család. Kanadába utaztunk. Édesapámnak letelt az 5 éves szerződése. Ilyenkor minden misszionáriust hazahívnak, megújítani az okiratot. Édesapám sok olyan gyülekezetet kellett meglátogasson Kanadában, és az USA-ban, akik részt vesznek a kárpátaljai misszió támogatásában. Több helyen kérték a vendég-lelkészi szolgálatot, és azt hogy előadásban ismertesse a misszió jelenlegi helyzetét. Így ez a feladat előre láthatóan sok hónapot vett igénybe, és ezért is, az egész család ment vele. Az ottani egyház gondoskodott mindenről, előre megszervezték mindent az évre. Szüleink beirtattak Torontóba, Ontario tartományban általános iskolába engem, és testvéreimet. A kezdetekkor eddigi tapasztalataim kevésnek bizonyultak itt, az amerikai álmvilágban. Naponta csodálkoztam valami újdonságon. Talán itt láttam először, hogy az internetet nem csak e-mailek küldésére lehet használni. Az autók automatikusan váltanak sebességet, hamburgerből ezerféle van, a világ mindenféle ember-típusa megfordul a városban. A tavak akkorák, hogy Magyarország többször elférne bennük. Hiányos nyelvismerettel nem volt könnyű az iskola, de mit ad Isten: egy erdélyi származású magyar osztályfőnököt kaptam, aki sokat segített nekem. Legjobb barátom egy kínai fiú volt, barátságunk alapja az volt, hogy egyikünk sem tudott angolul. (Sokat mutogattunk.) A kínai nyelvben nincs „R” betű, ezért a nevem sem tudta kiejteni szegény. Megtapasztaltam

az ottani oktatás eltérőségét, láttam, hogy a miénknél gyermekbarátabb. Az év alatt végre megismerhettem az eddig csak fényképen látott kanadai rokonaimat, édesapám családját. Angoltudásom jelentősen gyarapodott, és sok tapasztalatot szereztem.

Letelt a tanév, visszatértünk Sárospatakra, itt visszailleszkedtem a már ismerős környezetbe. Nem volt nehéz, mert én voltam a menő amerikai. A lányok jöttek hozzám, és kérték, hogy beszéljek angolul nekik. Jó is volt az, az általános iskolai sztár-élet. Pár év múlva tanulmányaimat a Református Gimnázium hatosztályos évfolyamában folytattam. Szoros baráti légkör alakult ki a kollégium falai között, ma is tartjuk a kapcsolatot az ottaniakkal. Akkor sok szabadidőm volt, több foglalkozáson is részt vettem: cserkészkedtem, fociztam, szertornáztam, zeneiskolába, néptáncra, rajzoktatásra jártam, és ezentúl sokat szerelgettem. A fotózás is ebben az időszakban ragadott magával. Édesapám korábban sokat fotózott, bejárta a világot, de mióta megszülettünk nem nagyon volt ideje rá. A filmes technikával dolgozott, és ekkortájt vett először egy digitális gépet, de csalódott benne. Ez volt az a fényképező, amit már nem féltett a kezembe adni. Elkezdtem fotózni fűt-fát, bogarat, de ez nem került drága filmtekercsekbe. Kezdtém ráérezni, mert egyre kevesebb hulladék képet termeltem. Egy év múlva zsebpénzből vettem egy saját gépet.

Röviden megfogalmazva: végeztem a kötelességeimet (általában), és így telt el megint 4-5 év. A következő éven újra Kanadában tanulhattam, de most már, mint első highschool student. A rég látott rokonok, a már otthonosabb vidék, másodszorra egy sokkal kellemesebb évet eredményezett. Első utam az USA-ba is ekkor volt, elkísértem édesapámat egyik útján. Érdeklődésem a technika, a járművek iránt, az amerikai kontinensen megerősödött. Ott sokkal nagyobb kultúrája van a technikán alapuló hobbiknak, nem is csoda, hiszen több pénz van ilyenekre. Jártam öreg bácsiknál, akik a HotRod-juknak külön garázst építettek,

és ott még 3-4 veterán autót csiszolgattak kedvük szerint. Amerikában nagyok a távolságok, majdnem mindenkinek van autója, rengeteg csoda szaladgál ott. Elhatároztam magam, hogy gyűjtök, és majd Magyarországon veszek legalább egy kismotort. Elmentem favágónak pár hétvégén. A munka mellett mást is kipróbáltam. Az iskolában jelentkeztem az amerikaifoci-csapatba, nagyon nagy élmény volt. Jégkorongozni, baseballozni is tanulgattam. Megtanultam a nyelvet egész jól, olyan szinten, hogy itthon soha többé nem készültem angol órákra. Nehéz röviden leírni a kalandjaimat, minden esetre nagy nyomot hagyott ez a külföldi év is az emlékeimben.

Újra itthon, folytattam a gimnáziumot. Bekapcsolódtam újra a korábbi szakkörökbe, foglalkozásokba. A szertorna csapattal eljutottunk az országos döntőig. Az iskolában beszálltam az újságunk szerkesztőségébe, videókat, képeket készítettem. Minden reggel biciklivel mentem iskolába, télen-nyáron. A kerékpáromat megtanultam magam szerelni, és megvettem az első motoromat is, még azon az éven. Ráadásul megörököltem egy 1985-ös Opel-t, amit nyugodtan lehetett bütykölni. A híres Simson úton-útfélen elromlott, így lett belőlem hobbi-szerelő. Bár a gimnáziumban nagyon érdekelt a biológia, hiába orvosi szakra készültem, és emelt szinten érettségiztem belőle, mégis mérnöki szakra jelentkeztem.

Most itt vagyok a Műszaki egyetemen, a járműmérnöki karon, de nem panaszkodom, szeretem a kihívásokat. A kollégiumról még otthon hallottam, gimnazista koromban, egy továbbtanulással kapcsolatos eligazító esten. Nagyon boldog vagyok, hogy itt lakhatok már második éve.

Hálás vagyok Istennek, amiért megismertette velem a szegénységet, a bőséget, és megtanított értékelni, becsülni a dolgokat. Reménységgel, aggodalom nélkül nézek a jövőbe. Köszönöm, hogy elolvastad hosszúra nyúlt írásomat!

Készítette: Pándy-Szekeres Áron

A 2016 / 2017-es tanév tavaszi félévének szakkollégiumi programjai							
	HÉTFŐ	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Január	30	31	1	2	Interkoll	4	Református Istenisztelet
Február	6	7	8	9	10	11	Könnnyüzenés Istenisztelet
	Lakógyűlés		Közéleti est (1)	FARSANGI MULATSÁG	Opera	DISZNÓVÁGÁS	Református Istenisztelet
	13	14	Sport (1)	16	17	18	19
	Egyházi óra (1)		Közéleti est (2)	Sport (2)	Szent Ignác Alarcosbál		Evangelikus Istenisztelet
Március	20	21	22	23	24	25	26
				Evangelizációs estek			Könnnyüzenés Istenisztelet
Április	27	28	Fórum Sport (3)	1	2	3	4
	5	Dicsőítő est (1)	Közéleti est (3)	Sport (4)			Gyömrői kirándulás
	6	7	8	9	10	11	12
Május	Közéleti est (4)		Teaház (1)	Sport (5)			Könnnyüzenés Istenisztelet
	13	14	15	16	17	18	19
	IFI (2)		Közéleti est (5)				Könnnyüzenés Istenisztelet

7		20	21	22	23	24	25	26
8		Egyházi óra (2)	Dicsőítő est (2)	Közéleti est (6)	Sport (7)		CSENDES HÉTVEGE Evangélikus Istentisztelet	
9		27	28	29	30	31	1	2
		IFI (3)		Közéleti est (7)	Teaház (2)	Természettudományos műhely 2. alkalom		
10	Április	3	4	5	6	7	8	9
		Egyházi óra (3)		Sport (8)				Passzív Istentisztelet
11		10	11	12	13	14	15	16
		Tavaszi szünet		Tavaszi szünet	Széder est			
12		17	18	19	20	21	22	23
		Húsvéti Istentisztelet	Közéleti est (8)	Sport (9)		KOLIHÉTVEGE Könyvüzenés Istentisztelet		
13		24	25	26	27	28	29	30
		IFI (4)	Házi Konferencia	Sport (10)	KOKTÉLEST			
14	Május	1	2	3	4	5	6	7
		Evangélikus Istentisztelet	Sport (11)	Sport (12)				
15		8	9	10	11	12	13	14
		IFI (5)	Teaház (3)	Sport (13)				
16		15	16	17	18	19	20	21
		Dicsőítő est (3)		Sport (13)				
17		22	23	24	25	26	27	28
		IFI (6)		Sport (14)				
18		29	30	31	1	2	3	4
		IFI (7)		Sport (15)				
19		6	7	8	9	10	11	12
		IFI (8)		Sport (16)				
20		13	14	15	16	17	18	19
		IFI (9)		Sport (17)				
21		20	21	22	23	24	25	26
		IFI (10)		Sport (18)				
22		27	28	29	30	31	1	2
		IFI (11)		Sport (19)				
23		3	4	5	6	7	8	9
		IFI (12)		Sport (20)				
24		10	11	12	13	14	15	16
		IFI (13)		Sport (21)				
25		17	18	19	20	21	22	23
		IFI (14)		Sport (22)				
26		24	25	26	27	28	29	30
		IFI (15)		Sport (23)				
27		31	1	2	3	4	5	6
		IFI (16)		Sport (24)				
28		7	8	9	10	11	12	13
		IFI (17)		Sport (25)				
29		14	15	16	17	18	19	20
		IFI (18)		Sport (26)				
30		21	22	23	24	25	26	27
		IFI (19)		Sport (27)				
31		28	29	30	31	1	2	3
		IFI (20)		Sport (28)				
32		5	6	7	8	9	10	11
		IFI (21)		Sport (29)				
33		12	13	14	15	16	17	18
		IFI (22)		Sport (30)				
34		19	20	21	22	23	24	25
		IFI (23)		Sport (31)				
35		26	27	28	29	30	31	1
		IFI (24)		Sport (32)				
36		3	4	5	6	7	8	9
		IFI (25)		Sport (33)				
37		10	11	12	13	14	15	16
		IFI (26)		Sport (34)				
38		17	18	19	20	21	22	23
		IFI (27)		Sport (35)				
39		24	25	26	27	28	29	30
		IFI (28)		Sport (36)				
40		31	1	2	3	4	5	6
		IFI (29)		Sport (37)				
41		7	8	9	10	11	12	13
		IFI (30)		Sport (38)				
42		14	15	16	17	18	19	20
		IFI (31)		Sport (39)				
43		21	22	23	24	25	26	27
		IFI (32)		Sport (40)				
44		28	29	30	31	1	2	3
		IFI (33)		Sport (41)				
45		5	6	7	8	9	10	11
		IFI (34)		Sport (42)				
46		12	13	14	15	16	17	18
		IFI (35)		Sport (43)				
47		19	20	21	22	23	24	25
		IFI (36)		Sport (44)				
48		26	27	28	29	30	31	1
		IFI (37)		Sport (45)				
49		3	4	5	6	7	8	9
		IFI (38)		Sport (46)				
50		10	11	12	13	14	15	16
		IFI (39)		Sport (47)				
51		17	18	19	20	21	22	23
		IFI (40)		Sport (48)				
52		24	25	26	27	28	29	30
		IFI (41)		Sport (49)				
53		31	1	2	3	4	5	6
		IFI (42)		Sport (50)				
54		7	8	9	10	11	12	13
		IFI (43)		Sport (51)				
55		14	15	16	17	18	19	20
		IFI (44)		Sport (52)				
56		21	22	23	24	25	26	27
		IFI (45)		Sport (53)				
57		28	29	30	31	1	2	3
		IFI (46)		Sport (54)				
58		5	6	7	8	9	10	11
		IFI (47)		Sport (55)				
59		12	13	14	15	16	17	18
		IFI (48)		Sport (56)				
60		19	20	21	22	23	24	25
		IFI (49)		Sport (57)				
61		26	27	28	29	30	31	1
		IFI (50)		Sport (58)				
62		3	4	5	6	7	8	9
		IFI (51)		Sport (59)				
63		10	11	12	13	14	15	16
		IFI (52)		Sport (60)				
64		17	18	19	20	21	22	23
		IFI (53)		Sport (61)				
65		24	25	26	27	28	29	30
		IFI (54)		Sport (62)				
66		31	1	2	3	4	5	6
		IFI (55)		Sport (63)				
67		7	8	9	10	11	12	13
		IFI (56)		Sport (64)				
68		14	15	16	17	18	19	20
		IFI (57)		Sport (65)				
69		21	22	23	24	25	26	27
		IFI (58)		Sport (66)				
70		28	29	30	31	1	2	3
		IFI (59)		Sport (67)				
71		5	6	7	8	9	10	11
		IFI (60)		Sport (68)				
72		12	13	14	15	16	17	18
		IFI (61)		Sport (69)				
73		19	20	21	22	23	24	25
		IFI (62)		Sport (70)				
74		26	27	28	29	30	31	1
		IFI (63)		Sport (71)				
75		3	4	5	6	7	8	9
		IFI (64)		Sport (72)				
76		10	11	12	13	14	15	16
		IFI (65)		Sport (73)				
77		17	18	19	20	21	22	23
		IFI (66)		Sport (74)				
78		24	25	26	27	28	29	30
		IFI (67)		Sport (75)				
79		31	1	2	3	4	5	6
		IFI (68)		Sport (76)				
80		7	8	9	10	11	12	13
		IFI (69)		Sport (77)				
81		14	15	16	17	18	19	20
		IFI (70)		Sport (78)				
82		21	22	23	24	25	26	27
		IFI (71)		Sport (79)				
83		28	29	30	31	1	2	3
		IFI (72)		Sport (80)				
84		5	6	7	8	9	10	11
		IFI (73)		Sport (81)				
85		12	13	14	15	16	17	18
		IFI (74)		Sport (82)				
86		19	20	21	22	23	24	25
		IFI (75)		Sport (83)				
87		26	27	28	29	30	31	1
		IFI (76)		Sport (84)				
88		3	4	5	6	7	8	9
		IFI (77)		Sport (85)				
89		10	11	12	13	14	15	16
		IFI (78)		Sport (86)				
90		17	18	19	20	21	22	23
		IFI (79)		Sport (87)				
91		24	25	26	27	28	29	30
		IFI (80)		Sport (88)				
92		31	1	2	3	4	5	6
		IFI (81)		Sport (89)				
93		7	8	9	10	11	12	13
		IFI (82)		Sport (90)				
94		14	15	16	17	18	19	20
		IFI (83)		Sport (91)				
95		21	22	23	24	25	26	27
		IFI (84)		Sport (92)				
96		28	29	30	31	1	2	3
		IFI (85)		Sport (93)				
97								

Interjú Ódor László szemináriumvezetővel, kura- tóriumi taggal

- Kezdeném egyből egy pimasz kérdéssel. Tud úgy beszélgetni Tanár Úr, hogy közben nem érinti meg beszélgetőtársa vállát, vagy kezét?

- Az érintés egy természetes dolog. Erről volt egyszer egy konferenciánk is, nagyon régen. Volt egy kolléga, aki nagyon fontosnak tartotta, hogy hogyan érintik meg egymást az emberek, beszéd közben. Németül úgy van ez, hogy *berühren*, de ez azt is jelenti, hogy lelkileg megérinteni. *Ich bin berührt*, azaz "meg vagyok hatódva". Magyarul ezt nem lehet jól lefordítani. Tehát a testi érintkezés jelentős. Mi, magyarok ebben egy kicsit bizonytalanok vagyunk, de az érintésnek nagyon fontos szerepe van.

- Mi, idősebb, vagy közélel iránt érdeklődő kollégisták hallottunk már Tanár Úrról, viszont biztosan sokan vannak olyanok is a kollégisták közül, akik még nem. Elmondaná nekik röviden, hogy ki az az Ódor László?

- Ha régebben ilyeneket kérdeztek, azt mondtam rá, hogy *Man of Letters*. Szellemi ember. Hogy ki vagyok? Elsősorban tanárnak érzem magam. Jövőnek dolgozó ember. Érdekel, hogy mi lesz a világgal, amikor önök lesznek annyi évesek, mint én most.

Hogy mi vagyok? Egy szellemi ember, aki boldogan végigfigyelhette az életet, a világot maga körül. És ebben nem fogadtam el korlátozást, megélhettem korlátozás nélkül a világot. Ez egy demokráciában is nehéz dolog. Hogy szabad legyen az ember. Mindig szavakban gondolkozom: szabad az, aki a kiszabott területen, a szabályokat betartva él- Akkor vagyok szabad, ha betartom a szabályokat. És én így élhettem. Könyveket is írtam, tizenegynéhányat, de ezek mind csak részei egy életnek. A középiskolában mi is csináltunk egy újságot, annak én a Forgács nevet adtam. Amit az élet legyalul belőlünk, azt megmutatni, hogy mi történt. Izgalmas dolog, hogy mi az ember. Mondhatnám, hogy író, fordító is vagyok... annyi mindent csináltam... De elsőként tanár.

- A szakmai pályafutás fontosabb állomásait élték át?

- Ha úgy vesszük, hogy a tudományosat... az egy nehéz ügy. Az a helyzet, hogy ha valaki életszerűen akar tudományt csinálni, azt nem viseli el a tudomány. Vannak kiváló emberek, akik nem lehetnek akadémikusok, mert életszerűek. Akadémikusok, mert életszerűek. Akadémikusok, mert életszerűek.

kusságra nem is törekedtem, de ami az egyetemeken kötelező, azokat a tudományos állomásokat végigjártam. '73-ban csináltam az egyetemi doktorit. A téma az erdélyi magyar irodalom volt, Reményik Sándorral a központjában. Volt benne megszorítás, akkor még nem lehetett azt mondani, hogy erdélyi, csak azt, hogy romániai. 1980-ban megírtam a kandidátusit. A téma: a Nyugat folyóirat és a német kultúra kapcsolata volt. Szellemisség, zsidóság, hogyan illeszkedett be a magyar szellem az európaiságba. Igen érzékeny téma volt. Adys címe is, mintha mai aktualitással így szólt: „Nyugat ellen Nyugatot hozz!” Hat évig vártam, hogy megvédhessem. Nem akarták vitára engedni. Pedig az érzékeny kérdéseket éppen, hogy meg kell beszélni. A harmadik tudományos dolgozatom a svájci nagykövetségem után érkezett: „A multikulturális Svájc.” Itt meg a multikulturális szó ingerelt sokakat. Pedig – tetszik, nem tetszik – egy multikulturális világba léptünk be néhány éve. Aki csak-magyar akar maradni, bizony, buta marad – s magyartalanságba gravitál.

- Ha van valami, amit nem lehet megkerülni ebben az interjúban, az Svájc. Mégis, mi az, ami olyan nagyon jó abban az országban?

- Az, hogy ez a Svájc nagyon szerve-

sen nőtt föl a történelemből, a földből, alulról. Kis egységekben. Ha kis egységekben gondolkodunk, s ezért vagyok én a kantonoknak és a településeknek a híve, akkor óhatatlan, hogy szövetkezzünk. Ha föntről építkezünk lefelé, akkor óhatatlan, hogy engedelmessékedünk. Emígy pedig építkezünk. Ennek: minden közösségnek pontosan kell működnie, mint az óraműnek. Több mint tíz évig vittem nyaranta corvinusos diákokat Svájcba. Előtte kötelező volt egy szemeszternyi Svájc-stúdium. Mindegyik út végén ezt mondták a diákok: "Tanár úr! Ez a Svájc pont olyan, mint ahogy tanultuk. Mi azt hittük, hogy csak túloz az előadásokon. Svájc tényleg az, ami működik." Minden szerves benne. Olyan, mint a...

- Olyan mint az építőkecka.

- Pontosan. Egyet kihúzok, az egész összeomlik.

- Mi hiányzik a legjobban Svájcból? Svájcban mi hiányzott a legjobban otthonról?

- Svájc egy lezárt szakasz, nem vagyok álmodozó. Amikor '94-ben hazajöttem, akkor a Horn-kormány... Maguk akkor még nem is éltek...

- Én már igen.

- Hehe. Na igen. Szóval akkor én azt mondtam, hogy köszönöm, én

többet nem kérek az aktív, funkcionális politikából. Nekem az Antall-kormány, Antall József volt az, ami megfelelt a gondolkodásomnak. De az egyetlen csinálhattam egy központot, ez volt a Svájci Multikulturális Központ. Ez egy egész emelet volt, előadóteremmel, szálláshellyel, ahova jöttek Svájcból. Államtitkárok is. Óriási volt. Igazi hídfő.

- A szakmai vonalhoz visszatérve. Sok a tanárjelölt a kollégiumban. Egykori középiskolai igazgatóként mit tanácsolna nekik? Mi a legfontosabb jellemzője egy tanárnak?

- Hát nézze, én a Fásorinak voltam igazgatója négy évig. Én még abba a nemzedékbe való vagyok, amelyik megélte az elképesztően jó tanárokat. Én a Rákóczi Gimnáziumban... Hogy milyen a nagyon jó tanár? Egy szóval lehetne jellemezni: hivatástudat. S ahogy tanít, az nem biflázásra ösztönöz, hanem hívás együttgondolkozásra. Nem tanít, nem fölmond, hanem kilöttyenti a felesleget. Ezért boldog! Nagyon fontos lenne, hogy csak csordultig boldog emberek tanítsák a fiatalokat.

- Miné Rácz tanár úr.

- Úgy van. Hivatástudat. És ehhez nagyon nagy szabadság kell. A fásoris tanárok maguk írták egykor a tankönyveiket, évről évre mást. És azt odaadták a diákoknak. Tehát azt

üzenem a tanároknak, hogy merjenek! Merjenek a szakukért, a teljes létért lenni: alkotni! Egy igazi tanár nagyvonalú, neki csak a "mi" létezhet, ami jövő idő. Személyes névmás természetesen nem lehet jövő idejű, de érti, mit mondok.

- Oktatásnál maradv. Sokszor beszélünk arról, hogy számos európai országban alig tanulják, vagy tanítják a XX. század előtti történelmet. Olyan, mintha félnének tőle az emberek. Miért van ez?

- Hát súlyos tragédiája ez Európának. A németeknél ez világos. Szégyellik a két világháborút. De ha egészében nézzük, akkor azt mondanám, hogy ott volt a XIX. század, a nemzetállam kialakulása. A nemzeti létből mintha nem tudna kilábalni, mást kitalálni a világ. Mintha szégyellné magát, hogy államkalodában él. És keresi önmagát, egy új entitást... Én azt hiszem, hogy a nemzetállamok helyébe kulturális birodalmak kell, hogy jöjjenek, és azok élénk kapcsolatban kell, hogy legyenek egymással. Ez Európa, ahol a különbözőségek feltételezik egymást. Az amerikaiak örökké ámulnak, hogy ilyen kis területen ennyiféle nyelv, meg nép, meg kultúra. Itt az entitással, az identitással vannak gondok. Tehát a történelem. Ez tényleg komoly probléma. A németeknél egy tv-vitában, gúnyo-

san mondták nekem, hogy maguk magyarok, akik ezeréves múltról beszélnek... Mintha náci lennének. Nevetséges és rájuk nézve szánalmas. Egyszer úgy mutattak be Passauban, az egyetemen, hogy itt van egy olyan ember, magyar, aki még a középkorról is tud. Vagy itt van ez a könyv (Ódor László: Új német-magyar olvasmányos kulturális szótár esszé. A közéleti könyvtárban elérhető-PM), amit egy német barátom lektorált, és azt mondta róla, hogy mi németek, ezt nem írhattuk volna meg. Arról szól szótárformában, hogyan jutunk el a szótól a német gondolatrendig, a német észjárásig. Hogy milyen jellemző mondatokig, eszméig visznek el a szavak. Vagyis: hogyan gondolkodunk németül. Hogyan gondolkodik, milyen cölöpökön lépdel át a megértésig a német, ha európai. Mert az ilyesmi – nemzettudati tételek - ott már náciizmusnak minősül. A múltjával a legtöbb európai közösség bajban van. Pedig ha a fának a gyökérzetét elvágom, akkor az a fa nem él sokáig. Ez óriási gátlás ma Európában. Goethe azt mondta, hogy a nevelés dolga az, hogy adjon szárnyakat és gyökereket növezzsen.

- Talán nem sértő, ha azt mondom, hogy Tanár Úr már az idősebb generációhoz tartozik.

- Haha! Az évek szerint igen, de lelki-

ekben bizony gyermeki, sőt gyermeteg vagyok. Hallaná a fiaimat velem vitatkozni. Hogy naiv vagy, papa... A legidősebb fiam, Balázs, a minap azt mondta, hogy a papa folyton a jövőről beszél.

- Miért van az, hogy nagypapa korában is ilyen aktív? Kollégtum, konferenciák, új könyv megjelenése. Eljön majd az a kor, amikor tényleg nyugdíjba vonul?

- Szerintem ez is lelki dolog. Megint mondok egy szót: hit. A cselekvő hit. Ha valakinek megadatott, akkor cselekedjék. Meg a tehetség, az meg mázsás kötelesség. Hiszen tehetsz, tenned kötelesség, amíg mozdulni tudsz. Ez egy nagy kérdés. A testi és a szellemi lét nagyon erősen összefügg. Sok kortárs barátomnál csak arról esik szó, hogy a reuma hol fáj... Én meg úszom, futok naphosszat, hála Istennek, fájdalommentesen. Egykor vívó voltam. Ha a fiataloknak tanácsolhatok valamit, akkor az a mi bölcs predestinációnk. Lesni, járni azt az utat, megtalálni azokat a nyomokat a létezésben, amit kijelölt számunkra a Mindenható. Ez az élet: óriási élmény így élni. Fürkészni, hogy mit kell csinálnom. S az unalom szó kizárva. (nincs benn a szótárban, de a feleségemben se.)

- Zárásként egy rövid kérdés. Ugye azt tudja, hogy mi a különbség a gazdag és a szegény svájci között?

- Nem. De ez egy vicc, ugye?

- A szegény maga messa a Ferrariját.

- Haha! Jó, de ez azért nem így van. A svájciak egykor nagyon szegények voltak. Egy paraszti nép, paraszti mentalitással, akik nem felejtették el, hogy mi az a nélkülözés. Ha a hegyekben ott van a háza, ahol örökké árnyék van, és örökké ott a veszély, hogy jön a lavina, vagy arra vannak utalva, hogy télen 5-6 hónapra csak magukra, és a kis közösségre hagyatkozhatnak, akkor nem irigylem őket, hanem becsülöm. Hogy megtanultak felelősen gondoskodni magukról. Hogy meg tudták várni a kort, amikor már alagút vezet ezekhez a kis oázisokhoz, a hegyi völgyeikhez, mesébe illő falvaikhoz. Azt hiszem Svájcnál nem az a lényeg, hogy gazdag, főleg, hogy két vagy három nemzedék óta gazdag csak. A XIX. század végén tízezzrel vándoroltak át Magyarországra. Gerbaud, például, vagy Haggemacher, a sörgyáros. Svájc az, ami működik. Amikor külföldön nevetséges dolgokat írnak Svájccal kapcsolatban, akkor egy svájci meg sem szólal. Egy dologra nagyon büszke vagyok, egy Helvetismen című könyvre, melyben németül, a németeknek elmagyaráztam, hogy a speciális svájci létből adódó irodalmi német szavak mit je-

lentenek. Olyan szavak, melyek nincsenek benne a nagynémet szókincsben. Én azt hittem, hogy a svájciak legalább majd megveregetik a vállam, hogy, "Na Ódor, ez jó volt!", de nem. Úgy tekintik, hogy lelepleztem őket. A németek meg azt mondják, kik ezek a svájciak? Miért kell így figyelni rájuk? Lenézik őket. Hegyi emberek, mondják ők. A svájci gazdagság csak a külső szemlélőnek fontos. Van egy írójuk, ő így fogalmaz: "Svájc: a mások álma, és a mi valóságunk." Svájc olyan, mint egy óramű. Azt szeretném, ha Magyarország is így működne, a magunk magyarságában, ahogy Svájc működik a maga svájciságában. De ehhez tudnunk kell, hogy mi a magyarság.

- Tökéletes zárzó, köszönöm a beszélgetést!

Készítette: Pénzes Martin

Angolul a teljesség felé

Hamvas Béla, akit Weöres Sándor *A teljesség felé* ajánlásában mesterének szólít, a következőket írta a kötetről szóló kritikájában: „A könyvet kedvezően csak igen kevesen fogadták. A többség nem tudott vele mit kezdeni. Mit akar? A vers nem elég neki? Nem leszállásról, értékesebb eredmények feladásáról van itt szó? A felelősség elsősorban nem azt terheli, akit a könyv iniciátorként első lapján megjelöl, s akinek a költő művét ajánlotta? Íme: a szólás parancsa. E könyvért a felelősséget másnak kell vállalnia. Nem az írónak. Annak, akinek a könyvet ajánlották, s akit a könyv, mint első forrást jelöl meg.[...] Mindjárt most és azonnal: az első forrás nem ember. Sem a szerző, sem a tanító, sem más. Az első forrás az a hagyomány, amelyet mindnyájan egyaránt kaptunk őseinktől, az emberiség Mestereitől, Lao-cétól, Zarathustrától, Buddhától, Orpheusztól, Dantétól, Jacob Böhmétől...”

A mű jelenleg készülő angol fordításából közlünk itt néhány részletet, együtt az eredeti szöveghelyekkel.

Az ős tudás

Az egyetlen igazi tanulás: a lényünkben szunnyadó tudásnak tevékenyvé ébresztése.

Az emberalkatban rejlő ős tudás lényegileg mindenkiben azonos, érvénye teljes. Az ős tudás az egyetlen alkalmas alap; ami rajta alapszik, ronthatatlan, ami elgondoláson alapszik, szétmálló.

Az ős tudás végtelenül egyszerű, olyannyira, hogy szavakba nem is foglalható. Megegyezik vele minden, ami szükséges, nyugodt, szilárd; ellentétben van vele minden, ami csábító, izgága, hemzsegő.

Tíz hadsereg, száz pénzeszláda, ezer okirat védettje elpusztul; amit az ős tudás birtokosai minden segítség nélkül létrehoznak, megmarad.

Aki a lényében rejlő ős tudást önmaga számára meghódította, mindentelért, ami emberileg elérhető; az élet és halál csak felületesen sebezheti, lényegében sérthetetlen és teljes.

The ancient knowledge

There is only one real thing to learn: to expose one's inherent but hidden knowledge.

The ancient knowledge residing in the human form is inherently identical in everyone and intact in its validity. The ancient knowledge is the only adequate foundation – that which is based upon it is imperishable. That which is based upon conceptions – is subject to decay.

The ancient knowledge is utterly simple – no word can properly define it. It does pertain to the necessary, the tranquil and the firm while it's beyond the reach of the tempting, the unruly and the teeming.

Ten armies, a hundred treasure chests, a thousand protective documents may protect this or that, it will perish none the less; yet all that is created solely by the possessors of the ancient knowledge will remain intact.

He who conquered the ancient knowledge inherent in himself for himself has attained everything that is attainable for man; life and death can only wound him on the surface. He is essentially invulnerable and complete.

Tíz lépcső

Szórd szét kincseid – a gazdagság legyél te magad.

Nyúidd szét díszeid – a szépség legyél te magad.

Feledd el mulatságaid – a vígság legyél te magad.

Égesd el könyveid – a bölcsesség legyél te magad.

Pazarold el izmaid – az erő legyél te magad.

Oltsd ki lángjaid - a szerelem legyél te magad.

Űzd el szánalmaid – a jóság legyél te magad.

Dúld fel hiedelmeid – a hit legyél te magad.

Törd át gátjaid – a világ legyél te magad.

Vedd egybe életed-halálod – a teljesség legyél te magad.

Szembe-fordított tükrök

Örömöm sokszorozódjék a te örömödben.

Hiányosságom váljék jóssággá benned.

Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni, gondolkozni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél.

Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.

Az igazság nem mondatokban rejlik, hanem a torzítatlan létezésben.

Az öröklét nem az időben rejlik, hanem az összhang állapotában.

Ten steps

Scatter your riches – be wealth yourself.

Wear away your adornments – be beauty yourself.

Forget your amusements – be merriment yourself.

Burn your books – be wisdom yourself.

Waste your muscles – be strength yourself.

Snuff out your flames – be love yourself.

Expel your pity – be goodness yourself.

Ravage your beliefs – be faith yourself.

Burst your dikes – be the world yourself.

Merge your life with death – be completeness yourself.

Mirrors facing each other

May my joy multiply in your joy!

May my shortcomings become goodness in you!

There is but one command, the rest is just advice: try to feel, think, and act in a way that is for the good of all.

There is but one knowledge, the rest is just supplement: below is the earth, above is the sky, and the ladder is within.

It is not speech wherein truth lies – but in undistorted reality.

It is not time wherein eternity lies – but in the state of harmony.

A kimondhatatlan

Teljes bölcsesség a kő és a meztelen léleké. A semmit-sem-tudás azonos a mindent-tudással. Menj a fényhez, de ne kérdezz tőle semmit. Akinek nincs szüksége arra, hogy kérdezzen: közös a felelettel.

Mihelyt okosabb vagy bárkinél: ostobább vagy mindenkinél. Hogy okosabb legyen, ezt jogosan csak a mester teheti, aki "okosabb"-ságából eredő ostobaságával tisztában van s akinek részéről a tanítás alázat: a hallgató bölcslet alárendeli a beszélő bolondnak.

Az igazság, mihelyt kimondtad: már nem igazság; legjobb esetben is csak gyarló megközelítése az igazságnak. A bölcs csak addig bölcs, ameddig hallgat; mihelyt megszólal, bolond, mert tápláló tudásának csak az emészt-hetetlen héját adhatja át. "Ami ebbe a szerencsétlen héjba úgy-ahogy befér: azt keresd, azt edd" – többet nem tehet.

Ha az igazságot akarod birtokolni, a tanításokat csak segítségül használhatod, önmagad mélyén kell rátalálnod.

The unspeakable

The wisdom that stones and bare souls have is complete. The knowing of nothing equals the knowing of everything.

Seek the light but ask it nothing. He who has no questions is one with the answers.

The moment you outsmart anyone, you become dumber than everyone. Only the Teacher has the right to be smarter, the Teacher that knows the folly of his „smartness”, and for whom teaching is humility: he who submits the silent sage to the jabbering fool.

Truth is true as long as it's unspoken; once spoken it is nothing but a sorry attempt at approximating the truth. A wise man's wisdom lasts only as long as he's silent; once he speaks he's a fool, for he can only give the inedible shell of his nourishing wisdom to you. „Take and eat whatever little you can from this wretched shell” – there is no more he can do.

If you want to hold the truth, you have to find it in yourself – the teachings are merely there to guide you along the way.

élet

Kilép, itt hagy
elmegy, elhagy
vágyom, várom
szívem tárom.

Örök élet
múló évek
gyermekmosoly,
bú és nyomor.

Harag, nem marad
testbe harap
a lélek él
Egyet fél.

Lágy homok,
zengő húrok,
madár éke,
égnék kékje.

Élni hagyni,
kart nyújtani
veled megyek
társad leszek.

Ezer öröm
szét is töröm.
ezer bánat
kulcsra zárhat.

Engedd szívem
hozzád viszem,
fogd meg karom
neked adom.

Napnak kelte, Napnak nyugta
körforgás mozgatja
hajnal és éj
magas vagy mély.

Szavak marnak
többet akarnak
nyúz és karmol
elhagy, megtorol.

Vadkender, csipkebogyó
ér - vígan csobogó
vitorla felvonva,
szárnyát csapdossa.

Ölel, vigyáz
otthon e ház,
komfort-képem
széjjeltépem.

Lélek vére,
napfény íze,
fuvolaszó,
hótakaró.

Kedv, mi kéret
tett, mi éltet
a világ csapda
az Ég a haza.

Élet vége
út kezdete
végig megyek
végig, Veled.

Ember, csillag
tenger és Nap,
virágbimbó,
rügy - pattanó.

Szüntelen kutatás,
állandó utazás
vetek és aratok,
szeretni tanulok.

még egy folt

Szívemre varrok
egy újabb cafatot
Talán az idő
elsimítja majd
a varratot
Minden öltés
hagy szívemben
egy emlékdarabot
És mégis
dobog tovább
hiába foltozott..

Képzelt riport egy volt profeszes lányról

Mielőtt belevágnék, szeretném leszögezni, hogy nem vagyok skizofrén és hangosan se veszekszem önmagammal, csak munkámból kifolyólag mindig a kérdező székében szoktam ülni, így most engedjétek meg, hogy gyors helycserés támadásokat indítsak, és készítsék egy riportot saját magammal.

- Egy kicsit időutazunk, jó? Kezdjük a múlttal. Mi tette Alberti Rékát (szerk.: interjú alany leánykori neve) Alberti Rékává?

- A két kisebb testvér és az a fantáziavilág, amit nekik találtam ki. A nagy szájam, ami be nem állt és a tágra nyílt szemeim, amivel naivan figyeltem mindent és mindenkit. Az első hittanos élményeim, amivel egyedül voltam 8 évesen a családomban, de éreztem, hogy ez más, mégis jó nekem. A tanulás iránti lelkesedésem, ami egész gyermekkoromat végigkísérte. Az úszás, ami kitartásra nevelt és megnyugtató. A mi ötös egységünk (mama, papa, gyerekek), ami olyan tökéletesnek tűnt gyerekként.

- Ha visszamennél, változtatnál valamin?

- Ezt ilyen távlatból nem tudom eldönteni. Én azt gondolom, hogy Isten olyan dolgokat ad az életünkbe vagy éppen vesz el, amiből

mi valami fontosat fogunk megtanulni. Nem biztos, hogy akkor, nem biztos, hogy úgy, ahogy mi szeretnénk, mégis formálni fog. A szüleim válása is ilyen volt. Ott és akkor egy nagy fájdalom, ami mára empátiává, a dolgok mélyére látássá és óvatos ítélkezéssé konvertálódott. Azt gondolom, hogy ezekre nagyon nagy szükség van manapság, nem csak a HR (emberi erőforrás) világában.

- Még maradunk egy kicsit a múltban. Mi lett a lelkes tanulóbból?

- 2008-ban érettségiztem a Városmajori Gimnáziumban, ahol 6 évet töltöttem, és nagyjából tényleg minden percét élveztem. Nekem a gimna adta a legjobb barátnőmet és a férjemet is. Kinyitotta a világot, mégis persze egy budapesti elit gimnázium burka volt. A Major után a Közgáz következett, amitől eleinte féltem, mert inkább a vad bulikról, mintsem a keresztény légköréről volt híres, de nekem pozitív csalódás volt. Újabb 8 barátnőt kaptam, akikkel még most is, a munka világában is szigorúan havonta találkozunk. Valójában a hitem is itt nyílt ki és lett aktív, mert megismertem a Közgáz Keresztény Diákkört, ahol megtanultam felvállalni Istent, akár egy 700 fős előadókban, ahol a rendezvényeinket hirdettem, vagy egy Márk dráma kapcsán, amit az egyetemi klubban adtunk elő telt ház előtt. Nem mondom, hogy mindig egyből ment, de a szolgálat fontosságát itt értettem meg, és ültettem át a gyülekezeti életembe is.

- És a Profesz? Ez a vonal hogy jött?

- Budapesti vagyok születésemtől fogva, szóval teljesen jogos a kérdés. Az egyetemi tanul-

mányaim alatt 4 hónapot töltöttem Németországban, ahol vicces módon angol nyelven (a legtöbb tanárom angol anyanyelvű volt) hallgattam óvodapedagógia kurzusokat, mert a Közgáz mesterszak mellett elkezdtem és befejeztem az ELTE óvodapedagógia szakát is. Kint megízleltem az önállóságot és a felelős felnőttiséget, aminek folytatására anyukám is sarkallt. Egy albérletet nem tudtam volna fenntartani, de budapestiként milyen lehetőségeim voltak? Kint is koliban laktam, így körbenéztem a „piacon”. Talán valaki ajánlotta is... Nem is tudom már, de emlékszem még az érzésre, hogy előnt a boldogság, ahogy meglátom, hogy itt a tanulmányi eredmény és a referencia számít, nem a lakóhely. Jöttem, láttam, győztem. Januárban költöztem is a másodikra Bogihoz, aztán szeptemberben a földszintre Krisztihez. Sajnos csak 1,5 év jutott, de az érzés most is megvan.

- Milyen érzés?

- Az, hogy szeretek hazajönni a 21 vagy 21A jelzésű buszszon. A nyugodt fehérség a város fölött télen. Az, hogy egyedül is lehetek, de egy ajtó kitarva ott van a közösség. Az átbeszélgetett és végigjárt szobák. A szerda esti előadások. A csendes napok és az imareggek. A viták, hogy mi is a kóli identitása? Református vagy szakkollégium? Lehet-e teljes valójában mindkettő? Én szeretek tartozni valahová, és bár csak rövid ideig és nem 120%-kal (ahogy általában szoktam), de megélttem ezt a „Profesz-falka” létet, az akol melegét.

- És most, Gombos Rékaként, hová tartozol?

- Istenhez, a férjemhez, a Budahegyvidéki református gyülekezethez, a baráti közösségeimhez, a Schneider Electric-hez, ahol HR szakemberként dolgozom. Az erős kötődések most is megvannak. A MEKDSZ (egyetemi diákköröm ernyőszerkezete) és a Profesz

esetében már alumniról beszélhetünk, de ha valahol sokat kaptam, akkor azt nem felejttem el – hála, ez jut elsőként eszembe e helyekről.

- És hogy egy tipikus HR-es kérdéssel zárjak: mi motivál téged? [Szerk. megj.]: én nem kérdezek ilyeneket, mert egy jó beszélgetésből ki kell tudnom szűrni a mozgatórugókat]

- Jelenleg a végtelen nagyvilág. A természet nyugalma segít belül is lecsendesednem, az örült a pörgésem megállítani ideig-óráig (ha már a férjemnek nem mindig sikerül). Nekem a természet a legnyilvánvalóbb jele annak, hogy Isten volt, van és eljövendő. 2016 nyarán az El Camino-n mentünk végig a férjemmel, 2018-ra pedig a Mont Blanc-ot tervezzük. Aztán persze néhány gyermek is elkél, hogy újra mesélhessem a fantáziavilágomat nekik is.

Készítette: Gombos Réka

„Boldogok a lelki szegények, mert ők a meny-nyek országa!”

Nem tudok franciául. Ez elég kellemetlen, ha az ember francia szakos. A nyelvtanfolyam drága és unalmas, és én amúgy is egy nyughatatlan és kíváncsi teremtés vagyok, úgyhogy irány nyelvet tanulni Franciaországba! 2015. augusztus, a cél Cuise-la-Motte, egy kis falu Picardie megyében, Párizstól úgy kétórányira.

Igazából fogalmam sem volt pontosan, hogy hova megyek, vagy mit fogok csinálni, annyit tudtam, hogy értelmi fogyatékos felnőttek mellett leszek önkéntes 5 hónapig. Nem kell szörnyülködni, az értelmi fogyatékosok nagyon aranyosak és bár sokak szerint ez egy „érzelmileg megterhelő munka” nekem csak jó mókának, kalandnak tűnt az egész. Nem tévedtem sokat. A L'Arche (Bárka) egy francia alapítású, de nemzetközi szervezet, mely minden kontinensen képviselteti magát. Katolikus misszió, mely értelmi fogyatékos felnőttek ellátásával, gondozásával foglalkozik. Az egészet egy nagy családként kell elképzelni. A mi közösségünk 6 házból áll, nagyjából 50 beteg lakóval. A közösségnek vannak közös alkalmak, mint a heti mise vagy a különböző ünnepek. A ház ahol én voltam 10 középsúlyos értelmi fogyatékosnak ad otthont, férfiak és nők vegyesen 21-84 év között. Emellett voltunk öten önkéntesek, és a ház vezetője. Az egész rendszer az önkénteseken alapul, a dolgozók 60-70%-a önkéntesként érkezik általában egy évre, aztán van aki tovább marad. (Mondjuk 30 évvel is akár.) Az önkénteseknek teljes ellátás, és havi 160€ jár, ezért cserébe napi 10-12 órát dolgoznak, havi 6 szabadnappal meg valamennyi szabadsággal. Na, ez az egy volt megterhelő. Bár könnyű fizikai munkának minősül, de egész nap koncentrálni, mosolyogni, pörögni, közben kedvesnek lenni és még franciául is kommunikálni, az fásaszto.

A közvetlen kollégáim közt volt 3 francia, egy litván, egy német, a közösségben pedig

volt több spanyol, olasz, ír, román, szlovén és másik 3 magyar is, többnyire fiatalok. Namost, képzeld el, hogy kimész viszonylag gyenge nyelvtudással, (Általában ez volt a jellemző.) majd az első két hétben tökélyre fejleszted az Activityskilljeidet mire elkezded megérteni és megértetni magad, a szintén viszonylag bizonytalan nyelvtudású és mindenféle akcentusban beszélő kollégákkal! Komolyan, kifejezetten vicces. Mondjuk mikor a pösze downos, főleg szlenget használó ápolttal is ezt játszod, aki közben egyre idegesebb, amiért nem érted mit akar, az azért kevésbé mókás, de pár hét után már ez sem jelent problémát. Ezek után nincs az a magnós feladat, motyogós tanár, aki kifogna rajtam.

Viszont egészen elképesztő tapasztalat egy ilyen sok nemzetiséget felvonultató közösségben élni, és például közletről beszélgetni. (Főleg a migránsválság közepén, egy némettel meg egy szlovénnel.) Visszatérve, a napi rutin viszonylag egyszerű, 8-kor kezdünk, kelés, zuhanyoztatás, reggeliztetés. Itt szűrnám közbe a gasztronómiai érdekességet, hogy a franciák reggelire csak édeset esznek, a favorit a vajás baguette, amit kávéba/kakaóba mártogatnak. Igen, mártogatnak. (Na, ezt nem kóstoltam meg.) A reggeli procedúra után a fogyik (Csak hogy tisztázzuk, ebben részemről nincs semmi pejoratív.) mennek dolgozni. Van, aki tényleg munkába, a közösség saját kertészetébe vagy manufaktúrájába, mások foglalkozásokra, mint gyöngyfűzés vagy tánc. Még ők odavannak, az asszisztensek kitakarítják a házat. Nálunk 10 fürdő volt, amiket ugye mindennap kellett takarítani. Egy élmény, tényleg ÁNTSZ-tisztaság kell legyen. Ez különösen akkor remek mikor a német srác a felmosó használatával sincs tisztában, és se angolul se franciául nem igazán beszél... azért egy idő után belejött. Fél egykor ebéd, aztán kávé majd ők mennek

vissza a munkába, nekünk pedig pihenő 14-17-ig. Elképesztően aranyos szokás, hogy az étkezéseket mindig énekel kezdik és zárják, amiben mindenki részt vesz, és fogjuk egymás kezét. Ebben valójában az a csodálatos, hogy itt tényleg az élet minél több területén igyekeznek közelebb vinni a betegeket Krisztushoz. Félelmetes élmény látni rendíthetetlen és rajongó hitet és tanúbizonyságot olyan emberektől, akik egyébként kisgyermeki szinten maradtak. A közös imádság, az együtt hallgatott mise, a közös áhítat számukra maximálisan fontos, megrendítő látni, mikor valaki minden alkalommal imádkozik a teljes családjáért, a közösségért, vagy a már évtizedek óta halott szüleiért, amikor egyébként beszédképtelen emberek kéri, vagy épp vizszautasítják az ostayvételt.

Az este csendesebb, vacsora, aztán fektetés. Mindenkinek megvan a maga rutinja, kinek a fogát kell mosni, kinek a lábát bekenni, kinek csak jóéjt pusztit adni. Aztán még rendrakás, felmosás, ezekkel olyan 22:00-22:30 körül végeztünk általában. És ekkor kezdődött meg a szabadidő! Ilyenkor, vagy a délutáni pihenő alatt volt lehetőség írni az otthoniaknak,

átmenni másik házakba beszélgetni, vagy elmenni bulizni. Nem kell rosszra gondolni, kétszer voltam egész félévben, bármily hihetetlen. A hétvégékre mindenféle programokat szerveztünk, mozi, koncert, hangverseny, karácsonyi vásár, bolhapiac, piknik, így ilyenkor még kevesebb szabadidő maradt.

Ezek után hatalmas kincs a szabad hétvége, egy van havonta, de akkor 3 nap. Én egész életemben utazni vágytam, és a Jóisten az ölemben ejtette a lehetőséget. Jártam fent többször Párizsban, voltam Lille-ben, Strasbourgban, Írországban, Spanyolországban és egy kisvárosban, Bretagne-ban, ahol először láthattam az Óceánt. Ez talán csak nekem nagy szó, de számomra hatalmas élmény volt, egy gyerekkori álmom. Az egész utazgatás, a gyönyörű városok, a különböző felmerülő problémák a szervezésben, és az ott tartózkodás alatt, a rengeteg új ismerős szinte álmyszerű volt, tényleg azt az életet élhettem, amit én akartam, arra a pár napra, megkötések nélkül. Nem kellett szinte senkihez alkalmazkodni, oda mentem és annyit maradtam, amennyi nekem jól esett. Ez talán megint apróságnak hangzik, de ha az ember állandóan másokhoz

alkalmazkodik, másokra vigyáz, akkor ez elképzelhetetlen és mámorító szabadság. Annál is inkább, mivel mindenhova egyedül mentem. Ha 6 szabad napjuk van egy hónapban, akkor kevés kedvük van az embereknek nyakukba venni a világot!

Először ettől egyébként kicsit tartottam, egyrészt mert botrányosan rosszul tájékozodom, másrészt, mert kifejezetten szokatlan számomra, ha nincs kihez beszélnem. De kegyes az Úr, és ezt is megoldotta, ugyanis mindenhova couchsurfing.com-mal foglaltam szállást. (Vendégül lát valaki egy-két éjszakára, alhatsz a kanapén, zseniális, ajánlom mindenkinek! Reklám vége.) Minden hostom búbajos volt, jöttek-mentek velem mindenfelé, megvendégeltek, szóval nem maradtam sem társaság, sem idegenvezetés nélkül. Ezen kívül amolyan perverziónom, hogy nagyon szeretek múzeumokat járni vagy csak céltalanul lézengeni az utcán, és gyönyörködni a városban, amihez jobb is, ha nincs társaságom, biztos halálra unná magát szegény, esetleg úgy érezné, valójában gyerekekre vigyáz, amikor szenvedélyesen lelkesedem egy szebb járda-kockáért.

A kint töltött fél év az egyik legizgalmasabb időszak volt az életemben. Nyelvet tanulni indultam, de ez a legkisebb dolog, amit kint kaptam. Kihívások, leckék, kudarcok, sikerek és élmények feledhetetlen kavalkádja volt. Az egészben volt valami valószerűtlen, mintha nem is az én életem lett volna. Nem igazán tudom eldönteni, ugyanaz az ember voltam-e kint, mint aki elment, vagy mint aki visszajött. A kinti tapasztalatok, hogy milyen tényleg gondoskodni másokról, hogy hogyan

kerül az ember egyre hátrébb a saját prioritási listáján, a felelősség, az újra és újra megtapasztalt gondviselés, az idegenség érzése, a honvágy, a halál közvetlen közelsége, olyan élénk és húsbavágó emlékek, amelyeket hosszú időbe telik feldolgozni, de amikért örökké hálás leszek a közösségnek, és Krisztusnak.

(A képeken a pártfogoltak szerepelnek, az utazásokról van fent néhány száz kép facebookon, ha valakit érdekel.)

Készítette: Tóth Noémi Dalma

The Champion

A bajnok benned él

Biztosan sokan hallottatok már a kiállításról. A nevével már valószínűleg mindenki találkozott. A városban sok helyen láthatunk plakátokat róla, a tévében, vagy a neten böngészve a kiállítást népszerűsítő hirdetésekbe futunk. Én egy beszélgetős műsor kapcsán figyeltem fel rá. Benedek Tibor olimpiai bajnok vízilabdázó volt az egyik vendég, gondoltam akkor megnézem miről is lesz szó. Mint kiderült, Benedek a fővédnöke a The Champion nevű kiállításnak, amit Illés Gabriella szervezővel mutattak be a stúdióban.

A The Champion egy interaktív kiállítás, melynek középpontjában a sport áll. Eddig gondolom nem árultam el nagy titkot. Az élménypark célja, hogy bemutassa a sportok világát, és tesztelje a résztvevők képességeit, adottságait, hogy kiderüljön, kinek milyen sport való, ki miben lenne sikeres, stb. Legalább is ezt állítja magáról a Bajnok. Fontos megjegyezni, hogy egy utazó kiállításról beszélünk. Ez azért érdekes, mert eddig magyar fejlesztésű "vándorcirkusz" még nem nagyon volt. Ez lehet az első nagyobb dobás, ami ha bejön, el lehet majd adni külföldön is. Kezdenék mondjuk egy hazai turnéval, hogy több városban is megtekinthető legyen a The Champion. Sikereesebb is lenne tán.

Mit kap az, aki elmegy a kiállításra? Először is egy karkötőt, amit egy számítógépnél, becenevet megadva regisztrálunk, megadva a magasságunkat, súlyunkat, meg néhány más alapadatot. Ez azért kell, mert ezzel a kütyüvel tudjuk elindítani majd a különböző konzolokon a játékokat, gyakorlatokat, amik elvégzéséért pontokat kapunk. Ezeket a pontokat, eredményeket a rendszer a végén összesíti, és kapunk egy oklevelet, kimutatást az elvégzett feladatokról.

Minden egyes állomáson más képességet vagy adottságot lehet tesztelni. Van olyan gép, ahol a gyorsaságunkra, van ahol a reflexeinkre, van ahol a jó szem-kéz koordinációra lesz szükség. A feladat elvégzése után a monitoron megjelenik, hogy hány pontot értünk el.

Természetesen lehet próbálkozni többször is. Itt jön be egyébként a lényege a kiállításnak. Egyedül végigjátszva sem rossz, de igazán akkor jó móka a Bajnok, ha baráttal, barátnóval, ismerősökkel, gyerekekkel többen is megyünk egyszerre, versenyezve és hülyéskedve egymással, hogy ki a jobb, ki a gyorsabb, ki tud nagyobbba ugrani, stb. Ideális program a The Champion egy közös családi délutánra, egy baráti összejövetelre, akár egy randevúra is.

A szervezők kialakítottak egy büfét is a kiállítás területén, lehet ott is pénzt költeni. Sőt, hogy igazán rentábilis legyen a Bajnok, a végén, a kijelentkezésnél még egy ajándékbolt is található, ahol szabadon válogathatunk (Ha van nálunk elég pénz, mert megkérik az árát.) a szokásos kispárna, kulacs, hűtőmágnés, és más hasonló kacatok közül.

A The Champion tehát jó, de vannak árnyoldalai is. A konzolok, amiken tesztelhetjük magunkat, gyakran hibásodnak meg. Más kritikák is panaszkodtak erre, és az én látogatásom alkalmával sem volt ez másképp. Ez pedig nem jó jel, főleg nem akkor, ha a kiállítás szeretne a sikeres hazai után, sikeres nemzetközi turnét futni. Összesen hétféle gép van, és mindegyikből van 5-6 db. Nem kell félni, olyan nincs, hogy egyik sem működik, de kifejezetten rossz, hogy mindegyik állomáson van legalább 1-2 működésképtelen masina. A kijelentkezéskor is voltak problémák a karkötő leolvasásával, és az eredmények előhívá-

sával. Legyünk jóindulatúak. A kiállítás új, januárban nyílt, tekintsük ezeket gyerekségeknek, amiket idővel majd ki fog nőni.

Probléma lehet még, hogy a kiállítás, illetve a helyszín viszonylag kicsi. Én nyitásra, délelőtt 10-re mentem, ahol rajtam kívül 1-2 pároska, meg egy kócsa iskoláscsoport próbált szerencsét. Így kellemesen elfértünk, de csúcsideben ennél gondolom jóval többen vannak, ami viszont sorban állást jelenthet a konzoloknál.

Ezekon kívül olyan gépek is vannak a kiállításon, amik a kognitív vagy a motoros képességeket mérik, kitalálhatunk kérdőívet a táplálkozásról, megtudhatjuk azt, hogy mit esznek a sportolók. Sőt, versenyt futhatunk Bolt világbajnok idejével is. Van egy olyan rész is, ahol VR szemüveget raknak a fejünkre, és kísérelhetünk a teltház Groupama Arénába, Bernd Storck, és a nemzeti tizenegyet mellett. Volt már rajtam ilyen eszköz, és meccsen is voltam már, de kifejezetten élvezetes volt ez a játék.

A szervezőknek egyébként sikerült leigazolni sok hazai élsportolót, akik nevükkel, arcukkal és ajánlásukkal segítik, népszerűsítik a kiállítást. A nevek között van Jakabos Zsuzsanna, Szilágyi Áron, Erdei Zsolt, Kásás Tamás, Kovács Katalin, Kiss Gergely, Berki Krisztián. Állítólag velük együtt is működtek a szervezők "az interaktív élmény megalkotásában".

Arak. Nagyjából annyi pénzt fogunk a pénztárban hagyni, mintha színházba, vagy moziba mentünk volna. Különböző napokra különböző árak vonatkoznak, a mellékelt linken található bővebb infó. Jegyünket interneten is megvásárolhatjuk, belépéskor elég felmutatni egy QR-kódot a telefonunkról.

Arak. Nagyjából annyi pénzt fogunk a pénztárban hagyni, mintha színházba, vagy moziba mentünk volna. Különböző napokra különböző árak vonatkoznak, a mellékelt linken található bővebb infó. Jegyünket interneten is megvásárolhatjuk, belépéskor elég felmutatni egy QR-kódot a telefonunkról.

The Champion - A bajnok benned él

Interaktív sportélménypark

2017. január 13 - április 7.

Budapest, Millenáris D épület

A kiállítás minden nap látogatható, reggel 10 és este 8 között. A belépés este 6-ig lehetséges.

Bővebb infó:

<https://thechampion.hu/>

Készítette: Pénzes Martin

Peti -heti TOP 5:

1.) Holnap országszerte 10 fok várható. Ebből 2 Budapesten, 1 Győrött, 2 Miskolcon...

2.) Megdöglött az aranyhalam, pedig már épp kezdte megszokni víz nélkül.

3.) Ha a szüleidnek nincs gyermeke, nagy valószínűséggel neked sem lesz.

4.) Nem vagyok sportember, rosszak a reflexeim. A múltkor is elütött egy autó, amit két férfi tolt.

5.) Egy azt hittem, hogy tévedtem, de tévedtem.

- Hogyan köszön az angol kecske?

- ???

- Minden hi-jalmekkent!

- Mi van a patikus fejében?

- ???

- Gyógyszerész.

- Jó napot! Egy csomag Zeti dohányt kérek!

- Sajnálom, de nincsen. Ez nem Zeti dohánybolt...

Részlet egy partizán naplójából.

1944. április 7. – Kiűztük az ellenséget az erdőből.

1944. április 8. – Az ellenség kiűzött minket az erdőből.

1944. április 9. –Megjelent az erdész, és mindenkit kizavart az erdőből.

Egy kezdő kertész kérdezi az öreg tapasztalt kollégáját:

- Mondja, mit lehet ültetni olyan talajba, ami kavicsos, agyagos, alig kap esőt és sokat éri a napfény?

- Zászlórudat, fiam.

- Jean, kérem kóstolja meg ezt a konyakot, és mondja el, mi talál benne furcsának!

- Azt, hogy megkínált velem, uram!

